

சிஞ்சிற்றம்பலம்.

மகவுரை

மதுரைப் பாவாணர் அறிவு ஏறாது நிரிழ்
மொழியை அராய்வு வைப்பான் இரீஇய சங்கங்கள்
தலை, இடை, கடை யென முன்றி மென்ப, அவற்று
ளொவ்வொன்றி னின்றும் பற்றல் அரிய பெரிய நூல்
கள் வெளிப்போதலு. அவற்றுள், தலைச்சங்க
நூலொன்றேனும் இராளர்நில நு:இடைச்சங்க நூல்
களின் 'தொல்காப்பியம்' ஒன்றுமே யுளது; கடைச்
சங்க நூல்களுட் பலவுள. இப் பலவற்றுள், மேற்
கணக்கு நூல்களும், கீழ்க் கணக்கு நூல்களும் அடங்
குவ. அவற்றுள், கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் பதினெட்
டென்ப. அதனை,

‘நாலடி நான்மணி நானற்பு தைந்திணைமுப்
பால்கடுகங் கோவை பழமொழி மாமூல
மின்னிலைசொல் காஞ்சியுட னேலாதி யென்பவே
கைநிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு’

என்னும் பாவாணர்தது கொள்க. இவை கீழ்க்
கணக்கு நூலாய், நென்னிபெனின், ஐந்தடியினேறுத
செய்யுட்கள் அறப் பொருள்நின்பங்கட் கிலக்கணங்

கூறும் வழிப் பிறபொருளும் இடை யிடை தான்
செல்லச் சில வெழுத்தாற் சிலவாக வருதலின்;

அடிநிமிர் பில்லீச் செய்யுட் டொகுதி
யறம்பொரு ளின்ப மகெச்சி யவ்வகைத்
திறம்பட வருவது கீழ்க்கணக் காகும்

என்னும் பன்னிருபாட்டி யற் சூத்திரத்தானும்,

வனப்பிய ருனே வகுக்குங் காலை
சின்மென் மொழியாற் ருய பனுவலோ
டம்மை தானே யடிநிமிர் பின்றே

என்னுந் தொல்காப்பியம் பொருளதிகாரம் செய்யுட்
யல - 236 வது சூத்திரத்தானும் அதற்குப் பேராசிரி
ரும் நச்சினர்க்கினியரும் வரைந்த வுரையானுந் தெளி
வென்க.

இஃக கீழ்க்கணக்கு நூல்களையே தாயபனுஷம்
எனவுங் கூறுப. இவை பதினெட்டனுள்ளும், 'நானா
பது' என்பன இனியவை நாற்பது, இன்னா நாற்ப
கார் நாற்பது, களவழி நாற்பது இவற்றுள் 'இ
யவை நாற்பது' அறம் பொரு ளின்பம் பற்றிச் சி
வாய் மெல்லிய மொழிகளான் லுத்தாயி னேருது நா
பது வெண்பாக்களி னையதலின் கீழ்க்கணக்காயினவை
காண்க. 'இனியவை நாற்பது' என்பது 'இனி
பொருள்களை யுரைக்கும் நாற்பது வெண்பாக்களை
யுடைய நூல்' என விரிதலின், அன்மொழித் தொன
யாய் நூற்குக் காரணக் குறியாயிற் றென்க (நா
பது - ஆகுபெயர்). 'இனியது நாற்பது' 'இனி

நாற்பது 'இனிய நாற்பது' என்னும் பெயர்களானும்
 இந்நூல் வழங்குதலுண்டு. இந் நூற்கு ஆசிரியர்
 மதுரைத் தமிழாசிரியர் மகனார் பூதஞ் சேந்தனார் என்
 பார். 'ஆர்' விருதிகள் உயர்வுபற்றி வந்தன. 'பூதன்'
 'சேந்தன்' என்னும் இருமொழிகள் தொல்காப்
 பியம் - எழுத்தக்காரம் புள்ளி மயங்கியல் - இவ் வது
 பூதநிய விருதிறிய 'பூதன்' சேந்தன்' என்ப இணைந்த
 தென்க ஆசிரியர் பெயர் 'சேந்தன்' என்ப நூலும்,
 அவர் தந்தையார் இயற்பெயர் 'பூதன்' என்ப நூலும்,
 அவர் சிறப்பார் பெயர் 'மதுரைத் தமிழாசிரியர்'
 என்ப நூலும் உண்டாகின.

ஆசிரியர் புகழ்ப்பரிசு மும்மூர்த்திகளைப் பற்றிக்
 கூறுதலின், 'வது' பொழிந்த மாதலுண்டு மென்ப
 சேந்தனார் சினனை பன் புகளுகவும, சிருமாலாத
 வும், சிவப்பா ராவும் வைதீஸ்வர மாதலுந் தான் சம
 பிரதாய மாயின, அவர் மான பன் பாய்ந்தொரு
 தாயார் இந் நூற் பெயரிடாது இயற்றின இன்ன
 பொய்புலையடனிலலை. சிருபெலவேலித் தென்னிந்திய
 ரைவசுந்தரந் நூற்புகிபயக் கழகத்தார் விரும்பிய
 வாறு யானும் சூருரை பொழுகின் அவ் வுரைக்கட்
 குறையேனுங் குறையேனுங் காணப்படின, அறிவுடை
 யுலகம் அவற்றைப் பாராட்டாது கொள்ளுமாறு
 வேண்டுகின்றன.

சென்னை, }
 6-11-22. }

வா. ம.

பாட்டு முதற்குறிப்புகராதி

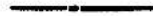
செய்யுள்	பக்கம்	செய்யுள்	பக்கம்
அடைந்தார்	ச௩	குழலிதனர்	௨௨
அதர் சென்று	கஅ	குழலிபிணி	௨௦
அந்தண	க௨	கொல்லாமை	௬
அவ்வித்	௫௦	சலவரை	௨௧
ஆற்றுந்துணை	கக	சிறுஞாடை	௫௩
ஆற்றாணை	௩௬	தங்கணமர்	க௫
இளமையை	௫௧	தானங்கொடு	௩௭
உடையான்	ச	நச்சித்தற்	௩௯
ஊருங்களமா	சக	நட்டார்க்கு	௨௧
ஊர் முனிவ	ச௯	நட்டார் புறங்	௨௭
எல்லிப்பொ	ச௭	நன்றிப்பயன்	சக
ஏவதுமாறா	௯	பத்துக்கொடுத்	௫௬
ஐவாயவேட்	௩௪	பிச்சைபுக்காயி	௩
ஒற்றினு	சஅ	பிச்சைபுக்குண்	௫௪
கடமுண்டு	க௯	பிறன்கை	௩௦
கண்முன்று	க	பிறன்மனை	௨௩
கயவரை	ச௦	மன்றின் முது	௨௭
கற்றார்முற்	௨௫	மானமழிந்த	௨௧
கற்றறிந்தார்	ச௫	யானையுடைய	௭
காவோடறக்	௩௨	வருவாயறிந்து	௩௧
		வெல்வது	௩௩

மேற்கோள் நூல்கள்

அறநெறிச்சாரம்
இராமாயணம்
இனஞ் நாற்பது
கந்தபுராணம்
கலித்தொகை
கலித்தொகை உரை டைச
செய்யுள் (நச)
சித்ரமணி
சிகாண்டி உரை டைச
செய்யுள்
சிலப்பதிகாரம்
சோணசைலமலை
தணிகைப் புராணம்
திரிகடுகம்
திருக்குறள்
திருமந்திரம்
தேவையர் மருத்துவ நூல்
தேவாரம்
தொல்காப்பியம்

தொல்காப்பியம் உரை
நடைச் செய்யுள்
நலவழி
நனநூல்
நனநூல் உரை டைச
செய்யுள்
நன்னெறி
நாலடியார்
நானமணிகடிகை
நீகண்டு
நீதிநெறிவிளக்கம்
நைடதம் [18]
பரிபாடல்புகா உரைச் செய
பாரதம்
பிரபுலங்கவீலை
புரநாணம்
பெரியபுராணம்
வாகுணடாம
வெற்றிவேற்கை

உ

திருச்சிற்றம்பலம்

மதுரைத்

தமிழாசிரியர் மகனார்

பூதஞ் சேந்தனார்

இ ய ன் றி ய

இனியவை நாற்பது

க. கண்முன் றுடையான்றாள் சேர்தல் கடிதினிதே
தொன்மாண் டொய்மலை யாணத் தொழலினிதே
முந்துறப் பேணி முகநான் குடையாணச்
சென்றமர்ந் தேத்த லினிது.

(பழைய உரை.) கண் முன்றுடையான் பாதங்
களை யடைதல் மிக லினிது; பழைய மாட்சிமையுடைய
துழாய் மாலையைப் புனைந்தாணத் தொழ லினிது ;
எல்லாரினும் பேணி முந்துற முக நான் குடையாணச்
சென்றமர்ந் தேத்தல் இனிது என்றவாறு.

(பதவுரை.) கண் முன்று உடையான் - முன்று கண்
களையுடைய சிவபெருமானது, தான்-திருவடிகளை, சேர்தல்-

அடைதல், கடிது இனிது - மிக வினிது; தொல் - பழைமை யாகிய, மாண்-மாட்சிமை பெற்ற, துழாய் மாலையாணை-திருத் துழாய் மாலையை யணர்ந்த திருமலை, தொழல் - கைதொழு தல், இனிது,—; முதம் நான்கு உடையாணை - நான்கு முகங் களையுடைய பிரமதேவனை, சென்று - (அவன் திருமுன்) சென்ற, அமர்ந்து—மேவியிருந்து, பேணி ஏத்தல் விரும்பி வாழ்த்தல், முந்தாற இனிது - முற்பட வினிது.

கண்முன்றாவன சோமசூர்யாக்கி. சேர்தல் - இடை விடாது நினைத்தல்;

மலர்மிசை யேகிஞன் மாணடி சேர்தார்

நிலமிசை நீடுவாழ் வார (குறள்—௩.)

என்னும் பாவிற்குப் பரிபாடலாகக் கண்ட உரையா னஃ துணர்க. இனி, 'தஞ்சமாகக் கொண்டடைதல்' எனினுமாம். கடிது - 'கடி' என்னும் உரிச்சொற் றிரி பென்க. 'முந்தாற' வென்பது 'இனிது' என்னுங் குறிப்பு வினையொடு முடிந்தது. 'பேணி முந்தாற' வென முடித்து, '(அவன்) மற்றெல்லா வுயிரினும் (தன்னை) விரும்பி முன்வர' எனவும்; 'முந்தாற பேணி' என முடித்து, '(ஏத்து வார்) முன்வர விரும்புகிறவனாகிய' அல்லது '(ஏத்து வாரை) முற்படப் பாதுகாப்பவனாகிய' (பேணி - ஈண்டுப் பெயர்) எனவும்; 'முந்து சென்று உற பேணி ஏத் தல்' என முடித்து, 'திருமுன் சென்று நன்கு விரும்பி வாழ்த்தல்' எனவும்; 'முந்து அமர்ந்து உற பேணி ஏத்தல்' என முடித்து, 'திருமுன் இருந்து நன்கு விரும்பி வாழ்த் தல்' எனவும் பொருள் கோடற் கிடனிருத்த லறிக. 'சேர்தல், ஏத்தல், தொழல்' என மனப் வாக்கு காயமென் னுந் திரிகாண வழிபாடு கூறினாராத லுணர்க. (க)

உ. பிச்சைபுக் காயினுங் கற்றன் மிகவினிதே [தே
நற்சவையிற் கைக்கொடுத்தல் சாலவு முன்னினி
முத்தேர் முறுவலார் சொல்லினி தாங்கினிதே
தெற்றவு மேலாயார்ச் சேர்வு.

(பழைய உரை.) இரந்துண்டாயினுங் கற்றல்
மிக வினிது; கல்லிகள் நல்லவை முன்னர்த் தமக்கு வந்
துதவுதன் மிக வினிது; முத்தையொக்கும் நகையினை
யுடையார் மெல்லிய சொல் இனிது; அதுபோலத்
தெளியவும் இனிது மேலாயாரைச் சேர்தல் எ - று.

(பதவுரை.) பிச்சை புக்கு ஆயினும் - பிச்சை யெடுத்த
துண்டாயினும், கற்றல்-(கற்பனவற்றைக் கசடறக்) கற்றல்,
மிக இனிது,—; நற்சவையில் - (அங்ஙனங் கற்ற கல்லிகள்)
நல்ல சபையின்கண், கைக் கொடுத்தல் - (தமக்கு) வந்துதவு
தல், சாலவும் - மிகவும், முன் இனிது - முற்பட வினிது;
முத்து ஏர் முறுவலார் - முத்தை யொக்கும் பற்களையுடைய
மகளிரது, சொல் - வாய்ச் சொல், இனிது,—; ஆங்கு -
அதுபோல, மேலாயார்ச் சேர்வு - பெரியாரைத் துணைக்
கொள்ளுதல், தெற்றவும் இனிது - தெளியவு மினிது.

‘ஆயினும்’ என்புழி உம்மை இழிவு சிறப்பு.

கற்கை நன்றே கற்கை நன்றே

பிச்சை புகினுங் கற்கை நன்றே

என்றார் பின்னோரும். சவை - ‘சபா’ எனனும் வடசொல்
‘ஆ’ ஈறு ‘ஐ’ ஆதல் முறைபற்றிச் ‘சபை’ என்றாகி,
பகர வகர வொற்றுமை பற்றிச் ‘சவை’ என்றாயது.

நற்சவை - சபைக்கு நன்மையாவது நல்லோர் கூடியிருத்
தல்; அதனை,

ச

இனியவை நாற்பது

‘நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
வவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
வெவ்வழி நல்லவ ராடவ
ரவ்வழி நல்ல வாமுயி நில்லே (புறம்—கஅஎ.)

என்பதனா னறிக. கைக் கொடுத்தலாவது கற்றன வெல்லாம்
வேண்டுமுன் நினைவிற்கு வந்து நிற்கல்.

‘நெடும்பகற் கற்ற வவையத் துதவா
துடைந்துளா ருட்குவருங் கல்வி— கடும்பக
லேதிலான் பாற்கண்ட வில்லினும் பொல்லாதே
தீதென்று நீப்பரி தால்’

என்னும் நீதிநெறிவிளக்கச் செய்யுள் ஈண்டறியத் தக்கது.
ஏர் - உவமவுருபு; ‘தணிகை வெற்பேரும்’ என்றார் பெரி
யாரும். ‘ஏர்’ என்பதற்கு ‘அழகு’ எனப் பொருள் கோடலு
மொன்று. மகளிர் சொல் இனிதாதலைத் ‘தேன் மொழி
யார்’ என்னும் பெயரானு மறிக. சிலப்பதிகார முடையார்

‘பாகுபொதி பவளந் திறந்து
நாகின முத்தி னகைநலங் காட்டி

என்றமையும், வடமொழிப்புலவ ரொருவர்

‘மது திஷ்டதி வாசி யோஷிதாம்’ (பெண்களுடைய
வாக்கானது தேனா யிருக்கிறது.)

என்றமையும் அப் பொருளை வற்புறுத்து மென்க. தெற்ற
இனிதாதலாவது மிக வினிதாதல். (உ).

ந. உடையான் வழக்கினி தொப்ப முடிந்தான்
மனைவாழ்க்கை முன்னினிது மாணாது மாயி
னிலையாமை நோக்கி நெடியார் துறத்த
றலையாகத் தானினிது நன்கு.

(பழைய உரை.) பொருளுடையானது வண்மை இனிது; மனையாளுள்ளமுங் கொழுநனுள்ளமும் வேறு படாது பொருநகின் மனைவாழ்க்கை மிக வினிது; மாட்சிமைப்படாதாயின் நிலையாமையை ஆராய்ந்து நீட்டியாதே துறதகல தலைப்பட மிக வினிது எ - று

(பதவுரை.) உடையான - பொருளுடையானது, வழக்கு - ஈகை, இனிது—, ஒப்ப முடிந்தால் - மனைவியுள்ள முங் கணவனுள்ளமும் (மாறுபாடின்றி) ஒன்றுபடக் கூடுமாயின், மனைவாழ்க்கை - இவ்வாழ்க்கையானது, முன் இனிது-முற்பட வினிது, மாண்தாம ஆயின - (அங்ஙனம்) மாட்சிமைப்படா தெனின், நிலையாமை நோக்கி - (யாககை முதலியன) நிலலாமையை ஆராய்ந்து, நெடியா - தாமதி யாதவராய், துறததல - (அகம், புறமாகிய இருவகைப் பற்றுக்களையும்) விடுதல, தலையாக நனகு இனிது தலைப் பட மிக வினிது.

ஒப்பமுடிதலின் அருமை தோன்ற 'ஒப்ப முடிந்தால்' என்றா.

காதன மனையாளுங் காதலனு மாறின் நித
நீதி லொருகருமஞ் செய்பவே - யோதுகலை
யெண்ணிரண்டு மொன்றுமதி யெனமுகததாய் நோக்
கண்ணிரண்டு மொன்றையே காண்' [கருன்

என நன்னெறியும்,

'மருவிய காதன மனையாளுந் தானு
மிருவரும் பூண்டெய்ப்பி னலலா—ஒருவரா
னில்வாழ்க்கை யென்னு மியல்புடைய வான்சகடஞ்
செல்லாது தெற்றிற்று நின்று

என அறநெறிச்சாரமும் கூறுதல் காண்க.

மனைவாழ்க்கை ஏனைய துறவற வாழ்க்கையைக் காட்
டிலும் இனிதாதலை,

அறனெனப் பட்டதே யில்வாழ்க்கை யஃதும்
பிறன்பழிப்ப தில்லாயி னன்று ' (குறள்—சக.)

எனத் தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவனாரும் கூறினர்.
துறத்தல் (புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் அகமாகிய
உடம்பின் கண்ணும் உளதாய பற்றினை அவற்றது நிலையா
மை நோக்கி) விடுதல். நெடியார் - (செல்லற்குக்காலம்) நீட்
டியாதவராய்; இது முற்றெச்சம். இஃது இப்பொருட்டாதலை,

இல்ல மிளமை யெழில்வனப்பு மீக்கூற்றஞ்
செல்வம் வலியென் றிவையெல்லா—மெல்ல
நிலையாமை கண்டு நெடியார் துறப்பர்
தலையாயார் தாமுய்யக் கொண்டு '

என்னும் நாலடிச் செய்யுள் வலியுறுத்தும்.

'தலையாகத் துறத்தல்' என முடித்து, 'தலைப்பட்டார்
தீரத் துறந்தார்' என்பதற்கொப்பத் '(தாம்) தலைப்படுமாறு
துறத்தல்' எனப் பொருளுரைப்பாரு முளர். (௩)

ச. ஏவது மாறு விளங்கினேமை முன்னினிதே
நாளு நவைபோகான் சுற்றன் மிகவினிதே
யேருடையான் வேளாண்மை தானினி தாங்
தேறிற்கோ ணட்புத் திசைக்கு. [கினிதே

(பழைய உரை.) ஏவியது செய்யும் இளங்
கிளைமை ஒருவற்கு மிக வினிது ; குற்றங்களிற் செல்
லாது நாடோறுங் சுற்றல் மிக வினிது; ஏருடையான்
வேளாண்மை இனிது; அதுபோல் இனிது தான்
செல்லுந் திசைக்கு ஆராயின் நட்புக்கோடல் எ - று.

(பதவுரை.) எவது மாறு - எவலை மறுது செய்யும், இளங்கிளைமை - மக்களுடைமை, முன் இனிது - முற்பட வினிது; நவை போகான் - குற்றங்களைச் செல்லாதவனாய், நாளும் கற்றல் - நாடோறுங் கற்றல், மிக இனிது,—; ஏர் உடையான் - (தனதென) உழுமாடுகளை யுடையானது, வேளாண்மை - பயிர்த்தொழில், இனிது,—; ஆங்கு - அது போல, தேரின் - ஆராயின், திசைக்கு-(தான் செல்லுந்) திசையில் ; கோள் நட்பு - நட்புக் கொள்ளுதல், இனிது,—.

எவது - 'எவு' முதனிலைத் தொழிற் பெயரும், 'உணர் வதுடையார்' (நாலடி) என்புழிப்போல 'அது' பகுதிப் பொருள் விசுவயுமாம். அன்றி, 'மேவா ரிலாஅக் கடை' (திருக்குறள்) என்புழிப் போல, 'எவ்வது' என்பது விகாரமாயிற்றென்பது மொன்று. இனி 'எவியது' என்னும் வினையாலணந்த பெயர் 'எவது' எனக் குறைந்த தென்பாரு முளர். இளங்கிளையாவா மக்க ளென்க; 'கேளாதே வந்து கிளைகளா யிற்றேன்றி' என்னும் நாலடிச்செய்யுள் காண்க. ஏர்-எருது; 'ஏரடி குழுபெற் றப்போ' என்னும் கக-வது நிகண்டு. நாளும் கற்றல் - நாண் முழுதுங் கற்றலு மாம். வேற்றாராகலின் நட்புக் கோடல் நன்றென்பார் 'கோணட்புத் திசைக்கு' என்றார். திசைக்கு - வேற்றுமை மயக்கம். 'தான் செல்லுந், திசைக்குப்பாழ் நட்பாரை யின்மை' என்னும் நான்கணிக் கடிதையும் ஈண்டுக் கருதத்தக்கது. (ச)

நு யானை யுடைய படை காண்டன் முன்னினிதே
யுனைத்தின் றானைப் பெருக்காமை முன்னினிதே
கான்யாற றடைகரை யுரினி தாங்கினிதே
மான முடையார் மதிப்பு.

(பொழய உரை.) யானைகளையுடைய சேனையைக் காண்டல் மிக வினிது: பிற்தொன் றானைத் தின்று தன்

அ இனியவை நாற்பது

ஊனைப் பெருக்காமை மிக வினிது; காட்டியாற்றுக் கரைமருங்கினூர் இனிது, அவைபோல இனிது மான முடையார் நினைப்பு எ - று.

(பதவுரை.) யானையுடைய படை - யானைகளையுடைய சேனையை, காண்டல் - (அரசன்) செய்துகொள்ளுதல், முன் இனிது - முற்பட வினிது; ஊனை தின்று - (பிறிதோரு யிரின்) தசையைத் தின்று, ஊனை பெருக்காமை - (தன்) உடம்பை வளர்க்காமை, முன் இனிது, —; கான்யாற்று அடை கரை ஊர் - முல்லை நிலத்து யாற்றினது நீரடை கரைக்கண் உள்ள ஊர், இனிது - (வாழ்தற்) கினிது; ஆங்கு - அவை போல, மானம் உடையார் - மானமுடையவரது, மதிப்பு - கொள்கை, இனிது, —.

‘கடலெனக் காற்றெனக் கடுங்கட் கூற்றென
வுடல்சின வருமென’ (குணமாலையார்—கஉங்.)

எனவும்,

‘காற்றெனக் கடலெனக் கருவரை யுருமெனக்
கூற்றென’ (கனகமாலையார்—உஅக.)

எனவும், சீர்தயானையுடையார் கூறியபடி விசையாற் காற்றும், ஒலியாற் கடலும், வடிவால் வரையும், அச்சத்தா லுருமும்’ கொலையாற் கூற்றுமெனத் தக்க யானைகளைப் பெறுதலின் அருமையும் பெற்றவழி யுளதாம் பயனுந் தோன்ற ‘யானை யுடைய படையாண்டன் முன்னினிதே’ எனவும்,

‘தன்னான் பெருக்கற்குத் தான்பிறி தூனுண்பா
னெங்கன மாளு மருள்!’ (குறள்—உருக.)

என்றபடி தன்னான் வளர்த்தல் கருதிப் பிறிதோருயிரின் தசையைத் தின்பவன் அருளிலளாய் அவ்வுலகத்தை இழத்த

மூலமும் உரையும்

௯

லின், 'ஊனைத்தின் றுனைப் பெருக்காமை முன்னினிதே' எனவும்,

‘மானயா மாகையா மருங்குல் போல்வதோர்
கானயாற் றடைகரைக் கதிர்கண். போழ்கலாத்
தேனயாம் பும்பொழிற் றிண்ணை வெண்மணல்

(கனகமாலையார்—உசுசு.)

எனச் சித்தாமணி முடையார் உரைத்தவாறு துடக்கமும் அழகு முடைய கான்யாற்று நீரடை கரை பொழில் செறிந்து வெண்மணல் பார்திருத்தலின் வாழ்த்தற்கு வசதியுண்மை தோன்றக் ‘கான்யாற்றடை கரையூரினிது’ எனவும், தம் நிலையிற் றுழாமையுந் தெய்வத்தாற் றுழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையுமாகிய மானமுடையார் கொள்கை,

‘இம்மையு நன்ற மியனெறியுங் கைவிடா
தும்மையு நல்ல பயத்தலாற்—செம்மையி
னானங் கமழுங் கதுப்பினாய் நன்றேகாண்
மான முடையார் மதிப்பு’

என்று நாட்டியாரிற் கூறியவண்ணம் இருமையும் பயத்த லின், ‘மான முடையார் மதிப்பு இனிதே’ எனவுங் கூறினா ரென்க.

காண்டல் - செய்தல்; ‘நகரங் கண்டான்’ என்னும் வழக்குண்மை தெரிக. இனி, ‘காண்டல்,’ ‘பார்த்தல்’ என்பாரு முளர்.

பின்னர் நிற்கும் ‘ஊன்’ கருவியாகு பெயரென்க. (இ)

சு. கொல்லாமை முன்னினிது கோல்கோடி மாராயஞ் செய்யாமை முன்னினிது செங்கோல னாகுத லெய்துந் தீறத்தா வினிதென்ப யார்மாட்டும் பொல்வாங் குரையாமை நன்கு.

(பலமுய உரை) ஒருயிரைக் கொல்லாமை மிக வினிது : அரசன் 'கோல்கோடிச் செய்யாமை' மிக வினிது : மற்றவன் செங்கோலனாகுதல் மிக வினிது ; யார்மாட்டும் எய்துந் திறத்தாற் பொல்லாங் குரையாமை மிக வினிது எ - று.

(பதவுரை.) கொல்லாமை-(ஒருயிரைக்) கொல்லாமை, முன் இனிது - மிக வினிது; கோல் கோடி-(அரசன்) நடுவு நிலைமை தவறி, மாராயம் செய்யாமை-(தன்கண் வினைசெய்வார்க்குச்) சிறப்புச் செய்யாமை, முன் இனிது-மிக வினிது; செங்கோலன் ஆகுதல் - (அவன்) முறைசெலுத்துவோனாகுதல், (முன்னினிது) - மிக வினிது ; யார் மாட்டும் - யாவரிடத்தும், எய்தும் திறத்தால்-கூடிய மட்டில், பொல்லாங்கு உரையாமை - (பிறர் மீது) குற்றங் கூறுமை, நன்கு இனிது - மிக வினிது, என்ப - என்பர் (மேலோர்.)

கொலை பஞ்சமா பாதகங்களி னொன்றாகலின் 'கொல்லாமை முன்னினிது' என்றார். 'கோல் கோடி மாராயன செய்யாமை' என்பது பாடமென்ப. 'மாராயர்' என்றும் வடசொற் றிரிபு அக்காலத்து வழங்கக் காணுமையானும், 'கோடி செய்யாமை' என்னும் முடிபு நேரிகன்மையானும், கோல் கோடிச் செய்யாமையே செங்கோலனாகுதலாகலிற் புணருத்தம் (கூறியது கூறல்) என்னுங் குற்றம் நேர்தலானும் அது பாடமாகா தென்க. 'மாராயம்' - 'அரசனார் செய்யுஞ் சிறப்பு' என்பர் ஈச்சினர்க்கிராயர் (பொருளதிகாரம், புறத்—கூட.). அரசன் தக்க காரணமின்றி விளையாட்டாக வேட்ட மாடி உயிர்களைக் கொல்லுதலும், தன்கண் வினை செய்வார் பலருள்ளும் ஒருவன் மாட்டு விருப்புற்று நடுவு நிலைமை தவறி அவற் குரித்தாகாத சிறப்புக்களைச் செய்தலும், மற்றொருவன் மாட்டு வெறுப்புற்று அவன் மீது குற்றஞ் சாற்றலும் கூடா

வாம்; இவை யின்றி நீதி செலுத்தல் இனிதென்பது கருத்
தென்க. பொல்லாங் குரையாமையைச் சோர்வற மேற்
கொள்ளுத லரிதென்பார் 'எய்துந் திறத்தால் என்றார்.'
'கோல் கோடி' என்புழிக் கோவென்றது தராசுக் கோலை
யென்றுணர்க. செவ்விய கோலொத்தலின் 'செங்கோல்'
ஆயிற்றென்ப. (சு)

அ. ஆற்றுந் துணையா லறஞ்செய்கை முன்னினிதே
பாற்பட்டார் கூறும் பயமொழி மாண்டினிதே
வாய்ப்புடைய ராகி வலவைக ளல்லாரைக்
காப்படையக் கோட லினிது.

(பாழைய உரை.) தமக்கியலு மளவினால் அறஞ்
செய்கை மிகவு மினிது; நெறிப்பட்டார் சொல்லும்
பயனையுடைய சொல்லி னினிலாம இனிது; பழகிலராகி
நாணிலிகளல்லாதாரைக் காப்பாகப் பொருந்தக்கோடல்
இனிது அ - று.

(பதவுரை.) ஆற்றுந் துணையும் - கூடியமட்டும், அறஞ்
செய்கை - தருமஞ் செய்தல், முன் இனிது - மிக வினிது,
பாற்பட்டார் - நன்னெறிப்பட்டார், கூறும் - சொல்லும்,
பயம் மொழி - பயனுடைய சொல்லின், மாண்பு - மாட்சி
மை, இனிது, —; வாய்ப்பு உடையர் ஆகி - (கல்வி, செல்வம்,
அதிகாரம், ஆண்மை முதலிய நலம் யாவும்) பொருந்துத
லுடையவராய். வலவைகள் அல்லாரை—நாணிலிகளல்லாத
வரை, காப்பு அடைய கோடல்—காப்பாகப் பொருந்தக்
கொள்ளுதல், இனிது,

அறமாவது நல்லன நினைத்தலும், நல்லன சொல்லுதலும்,
நல்லன செய்தலுமாம். ஆற்றுந்துணையாவது பொரு ளளவிற்
கேற்பச் செய்தல்.

கஉ இனியவை நாற்பது

‘ஒலலம் வகையா னறவினை யோவாதே

செலலம்வா யெல்லாஞ் செயல்’ (குறள்—௩௩.)

என்றாந்நிபாய்பில் புலவரும். தமது தன்மையை விடாதார் பகைவராயினும், நொதுமலராயினும், நண்பராயினும் பய னுடை மொழிகளையே பகர்தலின் ‘பாற்பட்டார் கூறும் பய மொழி’ என்றார். கல்வி, செல்வம், அதிகாரம், ஆண்மை முதலிய எல்லா மிருந்தும் ஒருவன்கண் நானொன் றில்லை யாயின் அவன் தன்னை யடைந்தாரைக் கைவிடுவென்பது ‘வாய்ப் புடையராகி வலவைக ளல்லாரைக், காப்படையக் கோட லினிது’ என்பதன் கருத் தென்க. (௭)

அ. அந்தண ரோத்துடைமை யாற்ற மிகவினிதே
பந்த முடையான் படையாண்மை முன்னினிதே
தந்தையே யாயினுந் தானடங்கா னாகுமேற்
கொண்டடையா னாக லினிது.

(பழைய உரை.) மறையவர்க்கு ஓத்துடைமை நிரம்ப மிக வினிது : சுற்றமுடையான் படைகொண்டு செய்யும் ஆண்மை மிக வினிது; தந்தையேயாயினும் அவனடங்கா னாயின் அவனைக் கொண்டடையா னாகல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) அந்தணர்-பிராமணர்க்கு, ஒத்து உடைமை-வேதத்தினை மறவாமை, ஆற்ற மிக இனிது - மிக வினிது; பந்தம் உடையான் - (மனைவி மக்கண் முதலியோர் மாட்டுப் பற்றுடையவன், படை ஆண்மை - சேனையை ஆளுந் தன்மை, முன் இனிது - முற்பட வினிது; தந்தையே ஆயினும்- (தன்னைப் பெற்ற) தந்தையே யானாலும், தான் அடங்கான் ஆகு மேல் - அவன் (மனமொழிமெய்யன் தீநெறிக்கட் செல்வாது) அடங்கானெனின், கொண்டு அடையான் ஆதல்-

அவன் சொற் கொண்டு அதன்வழி நில்லாதா னாதல்,
இனிது

அந்தணர் - அழகிய தண்மையுடையார் அல்லது
வேதாந்தத்தை அணவுவார் என்பது சொல்லின்படி
பொருள். இதனை,

‘அந்தண்மை பூண்ட வருமறை யந்தத்துச்
சிற்தசெ யந்தணர்’

என்னுந் திருமூல நாயனார் திருவாக்கா நறிக. ஒதபபயத
லின், ஒத்தாயிற்று. பார்ப்பார் வேதத்தை மறந்துழி இழிசுலத்
தரா மாகலின் மறக்கலாகாதென்னுங் கருத்தாற் செந்நாப்
போதாரும்.

‘மறப்பினு மோத்துக் கொளலாகும் பார்ப்பான்
பிறப்பொழுக்கங் குன்றக் கெடும்’ (குறள்—௧௩௪.)

என்னும் பாவின் கண் ‘மறப்பினும்’ என்றமை காண்க. உற
வினர்மாட்டுப் பற்றுடையானாயின், பழிக் கஞ்சித் தன் சேனை
யில் ஒருயிர்க்கும் வீணாக இழவு நேராதபடி பாதுகாப்பானாக
லின் ‘பந்தமுடையான் படையாண்மை முன்னினிதே
என்றார்.

‘அற்றாரைத் தேறுத லோம்புக மற்றவர்
பற்றிலர் நாணர் பழி’ (குறள்—௧௦௬.)

என்றிருத்தல் காண்க.

இதற்குச் ‘சுற்றமுடையார் படையை ஆளுந் தன்மை
யிக வினிது’ எனப் பொருளுரைப்பாரு முளர்.

‘ஒதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்’ (குறள்—௮௩௪.)

என்றிருத்தலின், தன்மையாயினும் மனமொழிமெய்களிட
னடங்காணாயின் ஆவன்பால் உபதேச மொழிகளைக் கேட்டு
அவற்றின்வழி யொழுகாமை இனி தென்றார். இதற்குத்

‘தந்தையே யானாலும் அவன் அடங்காதவனானால் அவனை உடன்கொண்டு ஒரிடத்தை ‘அடையாதவ னாகுதல் இனிது’ என் றுரை பகர்வாரு முளர். எல் - ‘எனின்’ என்பதன் மருஉ. (அ)

கூ. ஊருங் கலிமா வுரனுடைமை முன்னினிதே
தார்புனை மன்னர் தமக்குற்ற வெஞ்சமத்துக்
கார்வரை யானைக் கதங்காண்டன் முன்னினிதே
யார்வ முடையவ ராற்றவு நல்லவை
பேது றர் கேட்ட லினிது.

(பழைய உரை.) தான் நடாத்துகின்ற மிகு மா வலியுடைமை மிக வினிது; தார்புனையு மன்னா தமக் குற்ற செருக்களத்துக் கார்வரையப்போன்ற யானை யினது வெகுளியைக் காண்டல் அவர்க்கு மிக வினிது; எல்லா உயிர்கண்மேலும் மிகவும் அன்புடையார் நல்ல கேள்விகளை மயக்கமுறுது கேட்டல் இனிது எ-று.

(பதவுரை.) ஊரும் கலிமா - (தான் ஏறிச்) செலுத்து கின்ற மிக்க குதிரை, உரனுடைமை - வலியுடையதாயிருத் தல், முன் இனிது - மிக வினிது; தார்புனை மன்னர் தமக்கு - மாலை யணிந்த அரசர்களுக்கு, உற்ற வெஞ்சமத்து- போர் வாய்த்த களத்தில், கார் வரை யானை - கரிய மலை போன்ற யானைகளின், கதம் - வெகுண்டு செய்யும் போரை, காண்டல் - காணுதல், முன் இனிது,—; ஆற்றவும் ஆர்வம் உடையார் - மிகவும் அன்புடையார், நல்லவை - நல்ல கேள்வி களை, பேது உறார் - மயக்கமடையாதவர்களாய், கேட்டல் - கேட்பது, இனிது,—.

அரசன் ஏறிச்செல்லுங் குதிரைக்குப் பழி நாகம் பொறுத் தற்கும் வேண்டியபோது விரைந்தோடுதற்கும் நெடிது

நோஞ் சாரி செல்லுதற்கும் வலிமை வேண்டுதலின் 'ஊருங் கலிமா வுரனுடைமை முன்னினிதே' என்றார். தார் அடையாள மாலே; கண்ணியுந் தாரு மெண்ணின ராண்டே என்னுந் தொல்காப்பியச் சூத்திர வுரை காண்க.

‘குன்றேறி யானைப்போர் கண்டற்றூற் றன்கைத்தொன் றுண்டாகச் செய்வான் வினை’ (குறள்—௭௫௮.)

என்றவாறு யானைப்போர் காண்டற்குத் தக்க கட்சியாத லுணர்க. ‘ஆற்றவும் ஆர்வமுடையார் நல்லவை பேதுறார் கேட்டல் இனிது’ என்றார் பேரார்வமுடையார்க் கன்றி கேட்ட நற்பொருள்களை உட்கொள்ளுதலும், உள்ளத்தமைத் தலும், பின் சிந்தித்துத் தெளிதலும், தெளிந்தவழி நின்றலுங் கூடாமையினென்க.

‘ஆற்றவும் நல்லவை’ என முடிப்பாரு முளர். பேது றார் - ஒரு சொல்லெனினுமாம்.

இது பஃரெடை வெண்பா வென்க. (க)

௧௦. தங்கணாற்புடையார தாமவாழ்தன் முன்னினிதே
யங்கண் விசுமபி வகனிலாக் காண்டல் இனிதே
பங்குரில் செய்கையராகிப் பரிநதியாப்கு
மன்புடைய ராத இனிது.

(பாலமும் உரை.) தமமாட்டி, 'செவ்வமுடையார் தாஞ் செல்வமுடையாராதன் மிக வினிது; அங்கண் விசும்பின்கண் விரிந்த லிலாக் காண்டல் இனிது; குற்ற மில் செய்கையராகிப் பரிநதி யாவர்க்கும் அன்புடைய ராதல் இனிது' எ - று.

(பதவுரை.) தங்கண்-தம்மிடத்தே, அமர்பு உடையார்-சேர்வுடையார், வாழ்தல் - (செல்வமுடையராய் இனிது)

கக

இனியவை நஃப்பது

வாழ்தல, முன் இனிது-மிக வினிது ; அம கண் விசம்பின்-
அழகிய இடமகன்ற வான்ததில, அகல நிலா - விரிந்த
நிலாவை, காண்பு - காணுதல், இனிது,—; பங்கம இல
செய்கையா ஆகி - குற்றமில்லாத நடையுடையராய, யாக
கும் பரிந்து - யாவாகும் இரங்கி, அன்புடையா ஆதல்—
அன்புடையராயிருத்தல், இனிது,—.

தழ்மை யடுத்தது ஒட்டி வாழ்பவா நன்மை
களைப் பெற்று வாழ்தல் தம் பெருமித்ததிற கேதுவாகலின்.
'தங்க ணமாபுடையா தாம வாழ்தல் முன்னினிதே
எனவும், அழகுந தண்மையு முடைத்தாய விழிகு விருந்து
செய்தலின் 'அகனிலாக காண்பினிதே' எனவும்,

‘என்பி லதனை வெயிலபோலக காயுமே

யன்பி லதனை யறம

(குறள—எள.)

என்றிருத்தலின், ‘யாககு மன்புடையராத வினிது’
எனவுங் கூறினாரென்க.

அமாவு - விருப்பமுமாம். தாம - அசை.

(க0)

கக. கடமுண்டு வாழாமை காண்ட வினிதே
நிறைமாண்பில பெண்டிரை நீக்க வினிதே
மனமாண்பி லாதவரை யஞ்சி யகற
லெனைமாண்புந தானினிது நன்கு

(பழைய உரை) தனிசு கொண்டு உண்டு
வாழாமை காண்டல இனிது ; நிறையினான் மாட்சிமை
யில்லாத பெண்டிரை நீக்கல இனிது ; மனத்தின்கண்
மாட்சிமை யில்லாதவரை அஞ்சி நீங்குதல் எல்லா
மாட்சிமையினும் மிக இனிது எ - று

(பதவுரை.) கடம் உண்டு - கடன் கொண்டு உண்டு,
வாழாமை-வாழாதிருத்தலை, காண்டல்-காணுதல், இனிது,—;

நிறை மாண்பு இல்-கற்பு மாட்சிமையில்லாத, பெண்டிரை .
மனைவியரை, நீக்கல் - விலக்கி விடுதல், இனிது,—; மனம்
மாண்பு இலாதவரை - மனத்தின்கண் மாட்சிமையில்லா
வரை, அஞ்சி அகறல் - அஞ்சி நீங்குதல், எனை மாண்பும்
எல்லா மாட்சிமையினும், நன்கு இனிது - மிக விரைது.

உண்கடன் வழிமொழிந் தீரக்குங்கான் முகனுந்தாங்
கொண்டது கொடுக்குங்கான் முகனும்வே ரூகுதல்
பண்டுமில் வலகத் தியற்கையஃ தின்றும்
புதுவ தன்றே புலனுடை மாந்திர் (கவி—உஉ.)

எனவும்,

விடன்கொண்ட மீனைப் போலும் வெந்தழன்
[மெழுகைப் போலும்
படன்கொண்ட பார்தன் வாயிற் பற்றிய தேரை
[போலும்
திடன்கொண்ட ராம பாணஞ் செருக்கனத்
[துற்ற போது
கடன்கொண்ட நெஞ்சம் போலங் கலங்கின
[னிலங்கை வேந்தன்

எனவும் இருத்தலின், 'கடமுண்டு வாழாமை காண்ட
வினிதே' என்றார். 'நிறை மாண்பில் பெண்டிரை நீக்க
வினிதே' என்றது கற்பழிந்த மனைவியொடு கலந்து வாழ்தல்.
இம்மையிற் றலையிறக்கத்தையும் பெருந்துன்பத்தையும் தரு
தலே யன்றி மறுமையினும் நரகத்தைத் தருதல் பற்றி
யென்க. அது கூடா தென்பதனை,

'வினையிலென் மகன்றனுடல் வேறுசெய்வித் தோனை
குனிசிலையி னுனையுயிர் கோறல்புரி யேனேன்
மனைவியய லான்மருவல் கண்டுமவன் கையாற்
றினையனவு மோர்பொழுது தின்றவனு மாவேன்'

(பாடதமிழ்)

கஅ இனியவை நாற்பது

‘கற்பழி மனைவி யோடு கலந்திருப் பவனு மற்றோர்
பொற்புடை மனைவி தன்னைப் புணர்வதற் கெண்ணு
[வானுஞ்
சொற்பொரு ளுணர்த்தி னானைத் தொழவுள நானு
[வானும்
விற்பன வலாத விற்று மெய்வளர்த் தமிழு வாணும்,’

‘ஆவனா னுண்மை...,’ (பிரபுலிங்கலீலை) என்றிருத்த
லிற் றெளிக.

மனமாண்பிலாதார் — கெட்ட எண்ண முடையார்,
துட்டர்கள்; ‘துட்டரைக் கண்டாற் றாரநில்’ என்னும் பழ
மொழி காண்க. ‘ஏனை மாண்பு’ என்புழி இன்னும் உம்
மையும் செய்யுள் விகாரத்தாற் றொக்கன. (கக)

கஉ. அதர்சென்று வாழாம யாற்ற வினித
குதர்சென்று கொள்ளாத கூர்மை யினித
யுயிர்சென்று தான்படினு முண்ணூர்வாகந் தண்
பெருமைபோற் பிடுடைய தில. [ஊ]

(பாழைய உரை.) வழிபோய் முயன்று வாழாம
மிக வினிது; யாதானும் ஒரு நாற்குப் பொருளைக்
கோட்டிக கொள்ளாத கூர்மை யினிது; பசியான
உயிர் இறநகராடினும் உண்ணப்படாதா னாகா
னுணாவ உண்ணாத பெருமைபோலப் பெருமை
யுடையதில்லை எ - று.

(பதவுரை.) அதர் சென்று - வழிபோய், வாழாமை -
வாழா திருத்தல், ஆற்ற இனிது - மிக வினிது; குதர்
சென்று - தப்பு வழியிற் சென்று, கொள்ளாத - (நூற்குப்
பொருள்) கொள்ளாத, கூர்மை - மதிதுட்பம், இனிது, —;

உயிர் சென்று படினும் - (பசியான) உயிர் இறந்து படினும்,
உண்ணாதா கைத்து - உண்ணத் தகாதா கையி லுணவை,
உண்ண - உண்ணாத, பெருமை பேசல் - பெருமைபோல,
பீடு உடையது இல - பெருமையுடையது (பிரிதொன்று)
இல்லை.

அதா செல்லலாவது.

‘பததூர்புக கிரந்துண்டு பலபதிகம் பாடி பாஷையரைக
கிறிபேசிப படிருடித திரிவீ’ (தேவாரம்)

என்றபடி ஊருராயச சென்றிரததல. அன்றி, நாடோடியாத
லெனினும் வழிபறித்த லெனினுமாம். இவற்றுள் வழிபறித்
தல வேடாகருக குலத்தொழிலாகலின் ஏனையோருள் அத
தொழிலின் முயலவா சிறசிலரையே நோக்கிக கூறியதா
மாகலின் அப பொருள் சிறவா தெனக. நூற்பொருளை
நுனித்தறியாது வலிந்து நலிந்து தங் கருத்திற கியைந்த
வாறு கொளவா பலராகலின் ‘குதா சென்று கொள்ளாத
கூமை இனிதே’ என்றா உண்ணுரொனப்படுவா தமிழக
வருணத்தோர்.

‘தானகெடினுந் தக்காக்கே டெண்ணறக தன்னுடம்பி
ஊனகெடினு முண்ணாகைத் துண்ணறக’

என்னும் நூலடியினை ஈண்டறிக.

இனி, ‘உண்ணீருண் ணீரென றுபசரியா தமமனையி,
லுண்ணுமை கோடி யுறும்’ என்றிருத்தலின், ஈண்டு ‘உண்
ணா’ ‘அன்போடுபசரியாதா’ என்பாரு முளா. அன்றியும்,
‘உண்ணா’ என்றது குரு, தெய்வம், வறிய ராதியரை,
அவா பொருள்கொண்டு உண்ணுதல பெருமபாவமாகலின்
என்பாரு முண்டு. அவா ‘கைத்து’ ‘பொருள்’ என்பா.
தான் - அசை. ‘உயிர் சென்று படினும்’ என்புழி உடம்பின்
தொழில உயிரமே லேறற்பபட்டது; இஃது பசாரவழகம்.

கந. குழவி பிணியின்றி வாழ்த லினிதே
கழறு மவையஞ்சான் கல்வி யினிதே
மயரிக ளல்லராய் மாண்புடையார்ச் சேருந்
திருவுந்தீர் வின்றே லினிது.

(பழைய உரை.) குழவிகள் பிணியுறுகு வாழ்தல் இனிது ; செவ்விய பொருள் சொல்லினுங் கழறு மவையத்தாரை அஞ்சாது நின்று சொல்லுங் கல்வி இனிது ; மயக்கமுடைய ரல்லராய் மாட்சிமை யுடையாரை அடையுஞ் செல்வமும் நீங்காதாயின் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) குழவி - குழந்தைகள், பிணி இன்றி - நோயில்லாது, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—; கழறும் - (சொல்லுதற்குரிய சபையினை யறிந்து அதற்கேற்பச்) சொல்லுகின்ற, அவை அஞ்சான் - சபைக்கு அஞ்சாதவனுடைய, கல்வி—கல்வியானது, இனிது,—; மயரிகள் அல்லராய் - மயக்க முடையவ ரல்லராய், மாண்பு உடையார் சேரும் - மாட்சிமை யுடையாரை யடையும், திருவும் - செல்வமும், தீர்வு இன்றேல் - நீங்காதாயின், இனிது,—.

பாலக்கிரக தோடும், பட்சிதோட முதலியன அப் பருவத்துண்மையின் 'குழவி பிணியின்றி வாழ்தலினிதே' எனவும்;

‘உளரெனினு மில்லாரொ டொப்பர் களனஞ்சிக்
கற்ற செலச்சொல்லா தார்’ (குறள்—௭௩௦.)

என்றிருத்தலின்,

‘கழறு மவையஞ்சான் கல்வியினிதே’ எனவும்;

‘பரிஇ யுயிர்செருக்கும் பாம்பொடு டின்னா
மரிஇப் பின்னைப் பிரிவு’ (காலடி—௨௨௦.)

என்றிருத்தலின், 'மாண்புடையார்ச் சேருந் திருவுந் தீர்
லின்றே லீனிது' எனவுங் கூறினா ளென்க. 'திருவும்' என்
புழி உம்மை எச்ச வம்மையாம். (கூட)

கசு. மான மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே
தான மழியாமைத் தானடங்கி வாழ்வினிதே
யுனமொன் றின்றி யுயர்ந்த பொருளுடைமை
மானிடவர்க் கெல்லா மினிது.

(பாழியா உரை.) தனக்கு மான மழிந்தபின் உயிர்
வாழாமை இனிது ; தானிருந்து வாழும் இருப்புச்
சிதையாவாக தானடங்கி வாழ்தல் இனிது ; குற்ற
மொன்றின்றி மிக்க பொருளுடைமை எல்லா மக்கட்
கும் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) மானம் அழிந்தபின்—பெருமை கெட்ட
பின், வாழாமை - (உயிர்) வாழாமை, முன் இனிது - மிக
லீனிது ; தானம் அழியாமை - (தானிருந்து வாழும்) இருப்
புச் சிதையாதபடி, தான் அடங்கி வாழ்வு - தான் அடங்கி
வாழ்தல், இனிது,—; ஊனம் ஒன்று இன்றி - குறைவு
சிறிது மில்லாது, உயர்ந்த பொருள் உடைமை - மிக்க பொரு
ளுடையராதல், மானிடவர்க்கு எல்லாம்—எல்லா மக்கட்கும்,
இனிது,—.

மானம் அழிதல் நிலையினின்றும் தாழ்தல்.

‘தலையி னீழிந்த மயிரனையர் மாந்தர்
நிலையி னிழிந்தக் கடை’ (குறள்—ககச.)

எனவும்,

‘மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமா வன்னா
ருயிர்நீப்பர் மானம் வரின்’ (குறள்—ககக.)

எனவும் பிறருங் கூறுதலின் 'மான மழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே' என்றார். ஒருவன் தானடங்கி வாழானாயின், அவன் குடியிருப்புச் சிதைதல் ஒரு தலையெனல் குறித்தன ரென்க. ஊனமொன்றின்றி யுயர்ந்த பொருளாவது கல்வியாம் ; என்னை?

‘கேடில் விழுச்செல்வங்.கல்வி யொருவீற்கு
மாடல்ல மற்றை யவை’ (குறள்—சூஉ.)

எனவும்,

‘தம்மிற்றம் மக்க ளறிவுடைமை மாநிலத்து
மன்னுயிர்க் கெல்லா மினிது’ (குறள்—சூஅ.)

எனவும் பெரியாரும் பணித்தமையி னென்க. கலித்தொகையுடையார் ஒரு காரணம் பற்றிச் செல்வப் பொருளைக் ‘கேடில் விழுச்செல்வம்’ என்றாரேனும், நீச்சிஹர்க்கினியர் வழுவமைத்தமையுங் கண்டு தெளிக.

‘ஒன்று’ என்புழி முற்றும்மை விகாரத்தாற் றொக்க தென்க. (கச)

கரு. குழவி தளர்நடை காண்ட லினிதே
யவர்மழலை கேட்ட லமிழ்தி னினிதே
வினையுடையான் வந்தாடந்து வெய்துறும் போ
மனனஞ்சா னாக லினிது. [முது

(பழைய உரை.) குழவிகள் தளர்நடையைக் காண்டல் இனிது ; அவர் மழலைச் சொல்லக் கேட்டல் அமிழ்துபோல மிகவும் இனிது ; வினையுடையான் வந்து சேர்ந்து தான் வெம்மையுறும்பொழுது மனத்தின்கண் அஞ்சாது நின்றல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) குழவி - குழந்தைகளது, தளர் நடை — தளர்ந்த நடையை, காண்டல் - காணுதல், இனிது—(பெற்றோர்க்கு) இனிது,—; அவர் மழலை - அக் குழந்தைகளது மழலைச் சொற்களை, கேட்டல்,—; அமிழ்தின்-தேவாயிர்தந்தினும், இனிது,—; வினையுடையான்-தீவினை செய்தவன், வந்து அடைந்து - (அதன் பயனாகிய துன்பம்) தன்பால் வந்து சேர்ந்து, வெய்து உறும் போழ்தும் - (தான்) தாபமடையுங் காலத்தும், மனன் அஞ்சான் ஆகல் - 'மனம் அஞ்சாது நின்றல், இனிது,—.

தளர் நடையைக் குறுகுறு நடத்தல் என்ப.

‘குறுகுறு நடந்து சிறுகை நீட்டி
யிட்டுந் தொட்டுங் கவ்வியுந் துழந்து
நெய்யுடை யடிசின் மெய்ப்பட விதிர்த்து
மயக்குறு மக்களோ யில்லோர்க்குப்
பயக்குறை யில்லத்தாம் வாழு நாளே’(புறம்—கஅஅ.)

என்றார் ஒரு புலவர் புறப்பாட்டினும். ‘அமிழ்தின்’ என் புழிச் சிறப்புமமை விகாரத்தாற் றெருக்கது, ‘இன்’ உறழ் பொருளின் வந்தது; ஒப்புப் பொருளின் வந்த தெனினு மன்மயும். தீவினைப்பயன் துகர்ந்தே தீரவேண்டுதலின், ‘மனனஞ்சா னாக லினிது’ என்றார். ‘வெய்துறும்’ ஒரு சொல்லெனினுமாம். (கரு)

கரு. பிறன்மனை பின்னோக்காப் பிடினி தாற்ற
வறனுழக் சம பைங்கூழ்க்கு வான்சோர் வினிதே
மறமன்னர் தங்கடையுண் மாமலைபோல் யானை
மதமுதக்கங் கேட்ட லினி த.

(பொழிய உரை.) பிறனுடைய பனையானைப் பின்பு பாராத பெருமை மிகவும் இனிது; நீரின்றி

வருந்தும் பைங்கூழ்க்கு மழை சொரித லினிது;
வீரத்தையுடைய மன்னர்தம் வாயிற்கடைப் பெரிய
மலைபோன்றிருந்த யானைகளது களிப்பான முழக்கங்
கேட்டன் மன்னர்க்கினிது எ - று.

(பதவுரை.) பிறன்மனை - பிறனுடைய மனைவியை,
பின் நோக்கா - திரும்பிப் பாராத, பீடு - பெருமை,
இனிது, —; வறன் - நீரின்மையால், உழக்கும் - வருத்தும்,
பைங்கூழ்க்கு-பசிய பயிர்க்கு,வான் சோர்வு-மழை பொழிதல்,
இனிது,—; மறம் மன்னர் வீரத்தையுடைய அரசர், கடை
யுள் - கடையாயிலின்கண், மாமலைபோல் யானை - பெரிய
மலை போலும் யானைகளது, மதம் முழக்கம் - மதத்தாற்
செய்யும் பிளிறொலியை, கேட்டல்,—, இனிது,—.

‘பிறன் மனையாள் பிள்ளைக்கும் பேதைமை யின்றா
என்றார் பிறரும்.

பின் நோக்குதல் - திரும்பிப் பார்த்தவண்ணம் நடத்தல்;
இது காதலின் நிகழ்வது என்பதனை,

‘எருத்தத் திரண்டு விழ்ப்படை யாமையென் னொருயிரை
வருத்தத் திருத்த முகம்பிழக் கிட்டு மயினடக்குந்
பெருத்தத்தக் கண்டு விளர்த்தவென் னொதய னூர்தி
[செங்கோல்

பொருத்தத்த னூர்தியும் பண்டே விளர்த்துப் புகழ்
கொண்டவே’

(தணிகைப்புராணம், களவு - அக.)

என்னும் பாவானுமறிக. இனி, மனத்துக் கொள்ளுதல்
என்னுமாம். ‘பிறன்மனை நோக்காத பேராண்மை’ என்
பதற்குப் பாமேல்புகர் ‘பிறன் மனையானை உட்கொள்ளாத
பெரிய ஆண் தகைமை’ என உரை செய்திருத்தல் காண்க.
வான் - ஆகுபெயர். (கசு)

கா. கற்றார்முற் கல்வி யுரைத்தன் மிகவினிதே
மிக்காரைச் சேர்தன் மிகமாண முன்னினிதே
யெட்டுணை யானு மிரவாது தானீத
லெத்துணையு மாற்ற வினிது.

(பாழைய உரை.) கற்றார் முன்பு தங் கல்வியைச் சொல்லி ஏற்றுதல் மிக வினிது ; மிக்க அறிவுடையாரைச் சேர்தன் மாட்சிமைப்பாட இனிது ; எள்ளள வாயிறும டிரவாது தான் பிறர்க்கீதல் எல்லாவாற்றினும் இனிது - னு.

(பதவரை.) கற்றார் முன் - கற்றவர்க்கு முன்பு, கல்வி உரைத்தல் தங் கல்வியைச் சொல்லி ஏற்றுதல், மிக இனிது - மிக வினிது ; மிக்காரை - (அறிவான்) மேம்பட்டாரை, சேர்தல் - பொருந்தல், மிக மாண - மிக மாட்சிமைப்பட, முன் இனிது - முற்படவினிது ; என் துணை ஆனும் - எள்ளள வாயினும், இரவாது - (தான் பிரரிடம்) யாசியாது, தான் ஈதல் - தான் (பிறர்க்குக்) கொடுத்தல், எ துணையும் - எல்லா விதத்தானும், ஆற்ற இனிது - மிக இனிது.

‘கற்றன கல்லார் செவிமாட்டிக் கையுறாஉங்

குற்றந் தம - க பிறிதன்று’ (நீதிநெறிவிளக்கம்-உரு.)

என்றிருத்தலின், ‘கற்றார் முன்’ கல்வி யுரைத்தன் மிக வினிதே’ எனவும்; ‘கல்வினத்தி னூங்குந் துணையில்லை’ என்றிருத்தலின், ‘மிக்காரைச் சேர்தன் மிகமாண முன்னினிதே’ எனவும்;

‘எள்ளுவ வென்சில வின்னுயி ரேனுங்

கொள்ளுத நீது கொடுப்பது நன்றால்’ (கம்பர்)

என்றிருத்தலின், ‘ஒட்டுணை யானு மிரவாது தானீதல், எத் துணையு மாற்ற வினிது’ எனவங் கூறின ரென்க. (கள)

உக இனியவை நாற்பது

கஅ. நட்டார்க்கு நல்ல செயலினி தெத் துணையு
மொட்டாரை யொட்டிக் கொளலதனின் முன்னி
பற்பல தானியத்த தாகிப் பலருடையு [னிதே
மெய்த் துணையுஞ் சேர வினிது.

பழைய வுரை காணப்பட வில்லை.

(ப்தவுரை) நட்டார்க்கு - (தன்கண்) நட்புடையார்க்கு,
நல்ல செயல் - இனியவற்றைச் செய்தல், இனிது,—;
எ துணையும் ஒட்டாரை - எவ்வளவும் (தன் பகைவரோடு)
சேராதவரை, ஒட்டிக் கொளல் - நட்பாக்கிக்கொள்ளுதல்,
அதனின்,—,முன் இனிது மிக வினிது; பற்பல தானியத்தது
ஆகி - பற்பல வகை உணவுப் பொருள்க ளுடையதாய், பலர்
உடையும் - (புறத்தார்) பலர் தோற்றற் கேதுவாகிய, மெய்
துணையும் - மெய்க்காப்பு வீரரோடும், சேரல் - (அரண்)
பொருந்தல், இனிது,—.

‘ நட்டார்க்கு நல்ல செயலின் விரைந்ததே
யொட்டாரை யொட்டிக் கொளல் ’ (குறள்—௬௭௬.)

‘ கொளற்கரிதாய்க் கொண்டகூழ்த் தாகி யகத்தார்
நிலைக்கெளிதா நீர தரண் ’ (குறள்—௭௪௩.)

‘ எல்லாப் பொருளு முடைத்தா யிடத்துதவு
நல்லா ளுடைய தரண் ’ (குறள்—௭௪௬.)

என்பவற்றின் பொரு ளிப் பாவின்கண் அமைந்து கிடத்த
லறிக. ‘ ஒட்டாரை யொட்டிக்கொளல் ’ என்பதற்குத் ‘ தன்
பகைவர் பிறரோடு கூடாமல் மாற்றிவைத்தல் ’ எனினு
மாம். ‘ அதனின் ’ இந்தனுருபு ஈண்டு உறழ் பொருளின் வந்த
தென்க. உடையும் - காரியத்தின்கண் உவந்த பெயரெச்ச
மாதல் காண்க. (கஅ)

கக. மன்றின் முதுமக்கள் வாழும் பதியினிதே
தந்திரத்தின் வாழந் தவசிகண் மாண்பினிதே
யெஞ்சா விழுச்சீ ரிருமுது மக்களைக்
கண்டெழுதல் காலை யினிது.

(பழைய உரை.) அம்பலத்தின் கண் அறிவுடையார்
வாழும் பதி இனிது ; தத்தம் நூல்களிற் சொன்ன
நெறியானே வாழும் அருந்தவரது மாட்சி யினிது ;
குறையாத விழுமிய நிரையுடைய இருமுது மக்களைக்
காலையின்கட் டொழு தெழுதல் இனிது எ - று.

(பதவுரை) மன்றின் - அம்பலத்தின்கண், முதுமக்
கள் - அறிவுடையோர், வாழும் பதி - வாழ்கின்ற ஊர்,
இனிது,—; தந்திரத்தின் - நூல் விதிப்படி, வாழும் தவசி
கள் - வாழ்கின்ற தவத்தோரது, மாண்பு - மாட்சிமை,
இனிது,—; எஞ்சா - குறையாத, விழுச்சீர் - மிக்க சிறப்
பிளையுடைய, இருமுதுமக்களை - தாய்தந்தையரை, காலை -
காலையில், கண்டு (அவர் இருக்குமிடஞ் சென்று) கண்டு
எழுதல் - (அவர் பாதங்களின் வீழ்ந்து) எழுதல், இனிது,—

மன்றமாவது ஊர் மன்றம் ; அஃதாவது சபைகூடும்
பொது விடம். மன்றத்து அறிவுடையார் வாழின்,
நீதி பெறப்படுதலின், 'மன்றின் முதுமக்கள் வாழும் பதி
யினிதே' என்றார். தந்திரம் - நூல். அஃதிலக்கணையால்
நூல்விதிக் காயிற்று. 'கண்டொழுதல்' என்பது பாடமா
யின், 'அவரிருக்கு மிடத்திற் றொழுதல்' என்றுரை செய்க.

உ௦. நட்பார்ப் புறங்கூறான் வாழ்த னனியினிதே [தே
பட்டாங்கு பேணிப் பணிந்தொழுகன் முன்னினி
முட்டில் பெரும்பொரு ளாக்கியக்கான் மற்றது
தக்குழி யீத லினிது.

உஅ இனியவை நாற்பது

(பழைய உரை.) உற்றூரப் பழிகூறுது வாழ்தல் மிக வினிது ; உண்மையாய நெறியினை விருமபியாவரையும் பணிந்தொழுகுதல் மிக வினிது ; குறையிலாத பெரும் பொருள்களைத் தேடியவிடத்து அப் பொருளைத் தகுதியுடையார்க்குக் கொடுத்தல் இனிது என - அ.

(பதவுரை.) நட்பார்-(தன்னிடம்)நட்புக்கொண்டாலா, புறங்கூறான் - புறங்கூறுதலும், வாழ்தல் - வாழ்வது, நனி இனிது - மிக வினிது; பட்டாங்கு - சத்தியத்தை, பேணி - பாதுகாத்து,பணிந்து ஒழுகல்— (யாவர்க்கும்,) அடங்கி நடத்தல், முன் இனிது-முற்பட வினிது ; முட்டு இல்-குறையில்லாத, பெரும் பொருள் - பெரும் பொருளை, ஆக்கியக்கால் - தேடினால், அது-அப் பொருளை, தக்க உழி - தக்க பாத்திரத்தில், ஈதல்-கொடுத்தல், இனிது,—.

புறங்கூறலாவது காணாதவிடத்துப் பிராரை இசுழ்ந்துரைத்தல்; 'தீய, புறங்கூற்றின் மூங்கையாய் நிற்பனேல் யாதும், அறங் கூற வேண்டாவவற்கு' என்றார் நாலடியாரினும். 'பொய்யா விளக்கே விளக்கு' ஆகலின் 'பட்டாங்கு பேணி' எனவும், 'எல்லார்க்கு நன்றும் பணிதல்' ஆகலின் 'பணிந்தெழுதல்' எனவும்,

‘ உறக்குந் துணையதோ ராலம்வித் தீண்டி
யிறப்ப நிழற்பயந் தாஅங் - கற்ப்பயனுந்
தான்சிறி தாயினுந் தக்கார்கைப் பட்டக்கால்
வான்சிறிதாப் போர்த்து விடும்’ (நாலடி—உஅ.)

ஆகலின் ‘தக்குழி யீதல்’ எனவுங் கூறினார்.

புறங்கூறான் - முற்றெச்சம். மற்று - அசை.
‘தக்குழி’ என்புழி அகரந்தொக்கது. (உஅ)

உக. சலவரைச் சாரா விடுத லினிதே

புலவர்தம் வாய்மொழி போற்ற லினிதே

மலர்தலை ஞாலத்து மன்னுயிர்க் கெல்லாம்

தகுதியால் வாழ்த லினிது.

(பழைய உரை.) வஞ்சகரை அடையாதொழுத தல் இனிது, அறிவுடையா வாய்மொழியைப் போற்றிக்கோடல் இனிது; அகன்ற இடத்தை யுடைய ஞாலத்து வாழுமுயிர்க்கெல்லாம் தகுதிப்பட லுமுநதல் இனிது — று. சலவா—வஞ்சகர்.

(பதவுரை.) சலவரை - வஞ்சகரை, சாராவிடுதல்- அடையாது நீங்குதல், இனிது,—; புலவர் தம் - அறிவுடையாருடைய, வாய்மொழி-வாய்ச்சொற்களை, போற்றல்— பாதுகாத்துக்கோடல், இனிது,—; மலர்தலை-அகன்ற இடத்தை யுடைய, ஞாலத்து - பூமியில் வாழ்கின்ற, மன் உயிர்க்கு எல்லாம் - நிலைபெற்ற எல்லா வுயிர்க்கும், தகுதியால் - உரிமைப்பட, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—.

சலம் - மாறுபாடு. 'தீயினத்தி, னல்லற் படுப்பது உயில்' என்றார் பிறரும்.

புலம் - அறிவு. 'வாய்மொழி' என்றது தீயசொற்பயிலா வென்ற சிறப்புத் தெரித்தற் கென்க.

'எல்லாரசொற் கேட்ப துவன்றே' என்றார் பிறரும்.

மன்னுயிர்க்கெல்லாம் உரிமைப்பட வாழ்தலாவது மன்னுயிரெல்லாம் தன்னுயிரெனக் கொண்டு ஒழுகு தல்.

‘உலகு பசிப்பப் பசிக்கு மூலகு
துயர்தீரத் தீரு நிலவு
நிறுத்திவாழ் வஞ்சி யுடையாழ்வி யென்னு
மொருத்தியா லுண்டிவ் வுலகு’

என்றிருத்தல் காண்க.

(உக)

உஉ. பிறன்னைகப் பொருள் வெளவான் வாழ்த லினிதே
யறம்புரிந் தல்லவை நீக்க லினிதே
மறந்தேயு மாண மயரிகட் சேராத்
திறந்தெரிந்து வாழ்த லினிது.

(பழைய உரை.) பிறன்னைகப் பொருள் வெள
வானு வாழ்தல் இனிது ; அறத்தைச் செய்து பாவங்
களை நீக்குதல் இனிது ; மறந்தாயினும் மாட்சிமைப்
படாத அறிவில்லாமைச் சேராத் திறங்களைத் தெரிந்து
வாழ்தல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) பிறன் - பிறனுடைய, கை பொருளை -
கைப் பொருளை, வெளவான் - அபகரியாதவனாய், வாழ்தல் -
வாழ்வது, இனிது,—; அறம் புரிந்து - அறத்தைச் செய்து,
அல்லவை நீக்கல் - பாவங்களைச் செய்யாமை, இனிது,—;
மறந்தேயும் - மறந்தாயினும், மாண - மாட்சிமைப்படாத,
மயரிகள் - அறிவிலிகளை, சேரா திறம் - சேராத வழிகளை,
தெரிந்து வாழ்தல் - ஆராய்ந்து அறிந்து வாழ்வது,
இனிது,—.

‘கைப்பொருள் கொடுத்துக் கற்றல்’ என்புழிக் கைப்
பொருளாவது சேமநிதியென்பர் நச்சினுக்கினையர். ‘பிறர்
பொரு ளெட்டியே யெனவும்’ என்றார் பிறரும்.

‘அல்லவை நீக்கல்’ என்றார், ‘அல்லவை செய்தார்க்
கறங் கூற்றம்’ ஆகலின்.

மேல் 'சலவரைச் சாரா விடுதலினிது' என்றார் இத னுள், 'மறந்தேயு மாணு மயரிகட் சேராத், திறந்தெரிந்து வாழ்த லினிது' என்ற தென்னை யெனின்; சலவரென்பார் பிறரை மயக்குவாரும், மயரிகளென்பார் தாம் மயங்குவாரு மாகலானும், மயக்குவாரைச் சேர்தலின் மயங்குவாரைச் சேர்தல் பேரிடர் விளை ததலானு மென்க. (உஉ)

உ௩. வருவா யறிந்து வாழ்க லினிதே
யொருவாபங் காகாத ஆகந டினிதே
பெருவகைத் தாயினும பெட்டவை செய்யா
திரிபின்றி வாழ்த லினிது.

(பாழய ௨ ௩௩.) தனக்குப் பொருள் வருவா யை அறிந்து கொடுத்தல இனிது ; ஒருவாக்குச் சா வாகாத ஊகநம் இனிது ; பெரிய பயனையுடைத்தா யினும் தாம் தீனந்தவற்றை ஆராயாது செய்யாது இயற்கையான வாழ்தல இனிது ஈ - று.

(பதவுரை.) வருவாய் :- (தமக்குப்) பொருள் வரு கின்ற நெறியி னளவினை, அறிந்து, —, வாழ்கல - கொடுத்த ல், இனிது, —; ஒருவா பங்கு ஆகாத - ஒருவாக்குச் சா பாகாத, ஊகநம் - மனவெழுச்சி, இனிது, —; பெருவகை த்து ஆயினும் - பெரிய பயனையுடைத்தாயினும், பெட்ட வை - தாம் விரும்பியவற்றை, செய்யா - ஆராயாது செய் யாதவராய், திரிபின்றி - தம்மியல்பின் வேறுபடுதலில்லாது, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது, —.

வருவாய் - ஆகுபெயர். பிறரும், 'ஆற்றினளவிறந் தீக னனவும், 'வருவாயுட் கால்வழங்கி வாழ்தல்' எனவும், 'வந்த

பொருளின் காற்கூறு வருமே விடர்நீக் குதற்கமைத்து,மைந்த
விருகா னினக்காக்கி மற்றைக் காலே வழங்கிடுக' எனவுங்
கூறினர். தொடர் புடையார்க்குச் சார்பாக மனஞ் செல்லுதல்
இயல்பாகலின் ' ஒருவர் பங்காகாத ஆக்க மினிதே' என்றார்.
'தொழிற் பயன் பெரிதாயினும் அதனை நோக்காது' தம்
மனத்தின்கட்டோன்றும் விருப்பினையடக்கித் தம்மியல்பின்
நிற்றல் வேண்டுமென்பார், 'பெட்டவை செய்யார், திரி
பின்றி வாழ்த லினிது' என்றார். தம் இயல்பாவது தமக்
கும் பிறர்க்கும் நல்லன செய்தல். (உச)

உச. காவோ டறக்குளந தொட்டன் மிகினினிதே
யாவோடு பொன்னீத லந்தணர்க்கு முன்னினிதே
பாவமு மஞ்சாராய்ப் பற்றுந தொழின்மொழிச்
சூதரைச் சோர்த லினிது.

(பொழய உரை.) கானினையும் ஆக்கிக் குளத்
தினையும் தொட்டல் மிகவும் இனிது; ஆவும் பொன்
னும் அந்தணர்க் கீதன் மிகவும் இனிது; பாவத்தையு
மஞ்சாது பொருண்மேற் பற்றுந் தொழிலையும் மொழி
யையு முடைய சூதரை நீக்கல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) காவோடு - சோலை வளர்த்தலோடு, அறக்
குளம் - தருமத்திற்குக் குளத்தை, தொட்டல் - வெட்டுதல்,
மிக இனிது,—; அந்தணர்க்கு - மறையவர்க்கு, ஆவோடு -
பசுவோடு, பென் ஈதல்—பென்னைக் கொடுத்தல், முன்
இனிது - மிகவினிது; பாவமும் அஞ்சாராய் - (இம்மையிற்
பழிக்கேயன்றி மறுமையிற்) பாவத்திற்கும் அஞ்சாதவராய்,
பற்றும்-(அப் பாவத்தைப்) பற்றுகின்ற, தொழில் - தொழிலை
யும், மொழி - சொல்லையுமுடைய, சூதரை - சூதாடிகளை,
சோர்தல் - நீக்கல், இனிது,—.

மூலமும் உரையும்

௩௩

காவோ டறக்குளந் தொட்டாணு நாவினால்
வேதங் கரைகண்ட பார்ப்பாணுந்—தீ திகந்
தொல்வதுபாத் துண்ணு மொருவனு மிம்மூவர்
செல்வ ரொனப்படு வார்

(திரிகடுகம்-௭௦.)

காவளர்த்துங் குளத்தொட்டுங் கடப்பாடு வழுவாமன்[து
மேவினர்க்கு வேண்டுவன மகிழ்ந்தளித்தும் விருந்தளித்
நாவலர்க்கு வளம்பெருக நல்கியுநா னிலத்துள்ளோர்
யாவருக்குந் தவிராத வீகைவினைத் துறைநின்றார்

(பெரியபுராணம், திருநாவுக்கரசு-௩.௬.)

எனவும் ஆன்றோர் பிறருங் கூறினார்.

ஆவோடு பொன்னீதல் - கோதாந ஸுவர்ந தாநங்கள்.
பற்றுந் தொழின் மொழியாவன பொய்த்தொழிலும் பொய்ம்
மொழியுமாம். 'பழிபாவங்கட் கஞ்சாத குதரோடு சேரற்க'
வென்பது கருத்தென்றுணர்க.

‘ஐயநீ யாடுதற் கமைந்த சூதுமற்
றெய்துநல் குரவினுக் கியைந்த தூதுவெம்
பொய்யினுக் கருந்துணை புன்மைக் கீன்றதாய்
மெய்யினுக் குறுபகை யென்பர் மேலையோர்’

(நாடகம்-௧௭௦.)

என்றிருத்தல் காண்க.

உரு. வெல்வது வேண்டி வெகுளாதா னோன்பினிதே
யொல்லுந் துணையுமொன் றுய்ப்பான் பொறை
யில்லது காமுற் றிரங்கி யிடர்ப்படார் [யினிதே
செய்வது செய்த லினிது.

(பழைய உரை.) தான்வெல்வதனை வேண்டிப்
பிறரோடு வெகுளாதான் பொறை இனிது ; தனக்

கியலுமளவு மேற்கொண்டதொன்றை நடாத்துவா னாற்
றல் இனிது ; தனக்கில்லை யதனைக் காதலித்து இரங்கி
யிடர்ப்படாது இயல்வதனைச் செய்தல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) வெல்வது - மேம்படுதலை, வேண்டி -
விரும்பி, வெகுளாதான் - கோபியாதவனது, நீநான்பு-தவம்,
இனிது—; ஒல்லும் துணையும் - கூடிய வளவும், ஒன்று
உய்ப்பான் - எடுத்துக்கொண்டதொரு கருமத்தை நடத்து
வோனது, பொறை - ஆற்றல், இனிது,—; இல்லது - (தம்
மிடத்து) இல்லாததொரு பொருளை, காழுற்று - விரும்பி,
இரங்கி - (அது பெருமையின்) மனம் ஏங்கி, இடர்ப்படார்-
துன்பப்படாதவராய், செய்வது - (உள்ளது கொண்டு) செய்
யத்தக்க தொரு கருமத்தை, செய்தல் - செய்வது, இனிது,-.

மேம்படுதலாவது மேற்கொண்ட தவத்தை இடையூறு
புகாது காத்து இனிது முடித்தல். ‘வெல்வது, வேண்டின்
வெகுளி விடல்’ என்றார் பிறரும்.

ஆற்றலாவது இடுக்கண் முதலியவற்றை றளராமே.

‘பெற்ற சிறுகப் பெருத பெரிதுள்ளஞ்
சிறுயிர்க் காக்க மரிதம்மா’(நீதிநெறிவிளக்கம்-௬௪.)

என்றபடி பெருதவற்றைக் காழுறுதல் உயிர்க்கியல்பாகலின்

இல்லது காழுற்றிரங்கி யிடர்ப்பார்’ என்றார்.

இல்லது - வினையாலணந்த பெயர்.

உ௬. ஐவாய வேட்கை யவாவடக்கன் முன்னினிதே
கைவாய்ப் பொருள் பெறினுங் கல்லார்கட் டீர்
நல்லாத காட்சி நிறையின் மனிதரைப் [வினிதே
புல்லா விடுத வினிது.

(பழைய உரை.) ஐம்பொறியுடைய வேட்கையை யும் அவாவினையும் அடக்கல் மிக வினிது ; தன்கையின்கண்ணே பொருள்பெறினும் கல்லாதாரை விடுத வினிது; நிலையில்லாத அறிவையுடைய திண்மையில்லாத மக்களை மேவாது விடுதல் இனிது எ - று.

(பதவுரை.) ஐவாய வேட்கை - ஐந்து வழியான் வருகின்ற ஆசையையும், அவா - (அதனை ஒருகால் விடினும்) பழைய பயிற்சி வயத்தான் அதன்கட் செல்லும்) நினைவையும், அடக்கல் - ஒழித்தல், இனிது,—; கைவாய் பொருள் - கையினிடத்து நிற்கக்கூடிய பொருளை, பெறினும் - பெறுவதாயிருப்பினும், கல்லார் கண் - கல்லாதவரை, தீர்வு - விடுதல், இனிது,—; நில்லாத காட்சி - நிலையில்லாத அறிவினையுடைய, நிறையில் - (நெஞ்சை) நிறுத்துதலில்லாத, மனிதரை,—, புல்லா விடுதல் - சேராது நீங்குதல், இனிது,—.

ஐந்து வழியாவன மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்பன.

‘ மெய்வாய்கண் மூக்குச் செவியெனப் பேர்பெற்ற
ஐவாய வேட்கை யவாவினைக்—கைவாய்க்
கலங்காமற் காத்துய்க்கு மாற்ற லுடையான்
விலங்காது வீடு பெறும் ’ (நாலடி-௫௧.)

என்பது காண்க.

கைவாய்ப் பொருளென்றது சேமநிதியை; உஉ-வது பாட்டின் குறிப்புரை காண்க.

‘ விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குநூல்
கற்றோ டேனை யவர் ’ (குறள்-௪௧௦.)

என்றிருத்தலின், ‘ கல்லார்கட் டர்வினிதே ’ என்றார்.

கற்றுவைத்தும் அறிவு மயங்குதலும் மனஞ் சென்ற வழியெல்லாஞ் செல்லுதலுமாகிய தீயொழுக்க முடையார் சேர்க்கை கேடு பயத்தலின், 'நில்லாத காட்சி நிறையின் மனிதரைப், புல்லா விடுதலினிது' என்றார். நிறையாவது (நெஞ்சினே) நிறுத்தல், 'நிறையெனப்படுவது மறை பிற ரறியாமை' எனக் கலித்தொகை கூறுதலு மறிக.

புல்லா - வினையெச்சவீறு புணர்ந்து கெட்ட தென்க.

உள. நச்சித்தற் சென்றார் நசைகொல்லா மாண்பினிதே
யுட்கில் வழிவாழா ஆக்க மிகவினிதே
யெத்திறத் தானு மியைவ கரவாத
பற்றினிற் பாங்கினிய தில்.

(பழைய உரை) தன்னை நச்சிச்சென்றார் நசை யைச் சிதையாத மாண்பினிது; தன்னை மதிப்பில்லாத விடத்து வாழாத வுள்ளம் மிக வினிது ; எப்பெற்றியா யினும் பிறர்க்குக் கொடுக்கப் பொருந்துவதனைக் கர வாத மனைவாழ்வு போல நன்றாக வினியது பிறிதில்லை
எ - று.

(பதவுரை.) நச்சி - (ஒரு பொருளைப் பெற) விரும்பி, தன் சென்றார் - தன்னை அடைந்தவரது, நசை - விருப்பம், கொல்லா - அழுங்குவியாத, மாண்பு - மாட்சிமை, இனிது,—; உட்கு - மதிப்பு, இவ்வழி - இல்லாத விடத்து, வாழா - வாழாமைக்கேதுவாகிய, ஊக்கம் - மனவெழுச்சி மிக இனிது,—; எ திறத்தானும் - எப்படியாயினும், இயைவ- (பிறர்க்குக்) கொடுக்கக்கூடியவற்றை, கரவாத - ஒளிக்காத, பற்றினின் - அன்பினும், பாங்கு இனியது, இல் - நன்றாக வினியது வேறென்றில்லை.

‘தன் நச்சி’ எனக் கூட்டுவாருமுனர். ‘செல்லுதல்’ ஈண்டு அடைதல். நசை கொல்லலாவது ஒன்றைப் பெறலா மென்ற ஆசை நாளடைவிற் தேய்ந்தீ அழியுமாறு செய்தல்; அஃதாவது கொடுத்தற் கிசைவில்லையாயின் உடனே மறாது பன்முறையும் தருவதாகப் பொய்கூறி நாளடைவில் அவ் வாசை தானே அழியுமாறு செய்தல். அஃ தப்பொருட்டா தலை,

‘இசையா வொருபொரு ளில்லென்றல் யார்க்கும்
வசையன்று வையத் தியற்கை - நசையமுங்க
நின்றோடிப் பொய்த்த னிரைதொடீஇ செய்ந்நன்றி
கொன்றூறிற் குற்ற முடைத்து’ (நாலடி-ககக.)

என்னும் பாவா னறிக.

உட்கு - உள்குதல், நினைத்தல்; ஈண்டு மதித்தல்.

‘இம்மி யரிசித் துணையாணும் வைகலு
தும்மி லியைவ கொடுத்துண்மின்’ (நாலடி-ககச.)

என்றிருத்தலின் ‘எத்திறத்தானு மியைவ கரவாத’ என்றார். பற்று இலவாழ்க்கையுமாம்.

உஅ. தானங் கொடுப்பான் நாகையாண்மை முன்னினி
மானம் படவரின் வாழாமை முன்னினிதே [தே
யுனங்கொண் டாடா ருறுதி யுடையவை
கோண்முறையாற் கோட வினிது.

(பாடிய உரை.) தானஞ் செய்வானது தகுதி யது தலைமை இனிது; மானங் கெட வந்ததாயின் உயிர் வாழாமை மிக வினிது; குற்றங்கொண்டாடாது நன்மையுடையனவற்றை மனத்திற் கொள்ளு முறை மையாற் கோடல் இனிது எ - று.

௩௮ இனியவை நாற்பது

(பதவுரை.) தானம் கொடுப்பான் - (அபயமென் பார்க்கு) இடங் கொடுப்பானது, தகை ஆண்மை - பெருமை பொருந்திய வீரம், முன் இனிது - மிக விரைவு; படமானம் வரின் - தான் இறப்ப மானம் எய்து மெல்லவரின், வாழாமை - உயிர் வாழாமை, முன் இனிது,—; ஊனம் கொண்டாடார் - குற்றம் பாராட்டாதவராய், உறுதி உடையவை - நன்மையுடையனவற்றை, கோள் முறையால் - கொள்ளுமுறைமைப்படி, கோடல் - கொள்ளுதல், இனிது,—.

தானம் கொடுப்பான் அபயப்ரதாநஞ்செய்து தன் பக்கல் இடந்தந்து பாதுகாப்பவன். 'மாவீரனல்லனாயின் அது செய்யத் துணியான்' என்பது குறிப்பு. 'தானங் கொடுப்பான் தகையான்மை' என்பதற்கு அன்ன முதலிய தானங்களைச் செய்வானது தகுதியின் றலைமை என்பர் பழைய வுரைகாரர். மானம் இன்னதென கச-வது பாட்டுரைக்கண் உரைத்தாம். 'மானம் வரின்' என்பதற்குப் பரிமேலழக ருரை கண்டு தெளிக. 'நீரை நீக்கிப் பாலை யுண்ணும் அன்னப்பறவை போலக் குற்ற முடையன நீக்கிக் குணமுடையன கொள்க' என்பார், 'ஊனங் கொண்டாடாருறு தியுடையவை' எனவும்; காரண காரியம், ஐநக ஐநயம் முதலிய சம்பந்தங்களுள் யாதானு மொன்றுபற்றி இது கேட்டபின் இது கேட்கத்தக்கதென ஆன்றோர் கொள்ளு முறைப்படி கொள்க என்பார் 'கோண் முறையால்' எனவுங் கூறினார்.

இனி, கோள் முறையாவது கோடன் மரபென்பாரு முனர். அஃதின்னதென,

‘கோடன் மரபே கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத்தொடு பழகி யவன்குறிப் பிற்சார்ந்
திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லி

பருகுவ னன்ன வார்வத்த னாகிச்
 சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
 செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகக்,
 கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
 போவெனப் போத வென்மனார் புலவர்' (நன்னூல்)

என்னுஞ் சூத்திரத்தா னறிந்து கொள்க.

உக. ஆற்றானை யாற்றென் றலையாமை முன்னினிதே
 கூற்றம் வரவுண்மை சிந்தித்து வாழ்வினிதே
 யாகக மழியினு மல்லவை கூறாத
 தேர்ச்சியிற் தேர்வினிய நில.

(பழைய உரை.) ஒன்றனைச் செய்யமாட்டா
 தானைச் செய்யென் றலையாமை மிகவு மினிது; கூற்றத்
 தின் வரவுண்டென்று நினைத்து வாழ்தல் இனிது ;
 செல்வ மழியினும் பாவமானவை கூறாத ஆராய்ச்சி
 போல ஆராய்தன் மிக வினியநிலை யுறு

(பதவுரை.) ஆற்றானை - (ஒரு தொழிலைச்) செய்ய
 மாட்டாதானை, ஆற்று என்று-(அதனைச்) செய்யென, அலை
 யாமை - வருத்தாமை, முன் இனிது - மிக வினிது; கூற்
 றம் - யமனது, வரவு உண்மை - வருகையின் நிச்சயத்தை,
 சிந்தித்து வாழ்வு - நினைத்து வாழ்பது, இனிது,—; ஆக்கம்
 அழியினும் - செல்வமழிந்தாலும், அல்லவை கூறாத - பாவச்
 சொற்களைச் சொல்லாமைக் கேதுவாகிய, தேர்ச்சியின் -
 தெளிவினும், தேர்வு இனியது - தெளிவின் இனியது,
 இவ் - பிறிதொன்றில்லை.

வன்மை கண்டு ஏவினல்லது தன்மாட்டு அன்புடைமை
 கண்டு ஏவி வருத்தினும் வினை முடியாதாகலின் 'ஆற்றானை
 யாற்றென் றலையாமை' என்றார். இதனை,

‘ அறிந்தாற்றிச் செய்கிற்பாற் கல்லால் வினைதான்
சிறந்தானென் றேவற்பாற் றன்று ’ (குறள்-திருக்குறள்.)
என்பதனானுந் தெளிக.

மாணம் வருதலை நினைப்பிற் பாவ வழியில் மனஞ் செல்
வாமையின் ‘ கூற்றம் வரவுண்மை சிந்தித்து வாழ்வு ’ என்
றார். ‘ பின்றையே நின்றது கூற்றமென் றெண்ணி ’ என்
றார் பிறரும்.

அல்லவை யென் றது பிறர்க்குத் தீங்கு பயக்கும் பொய்
முதலியனவும், வருணத்திற்கு உரிய அல்லனவுமாம். அவை
கூறின் ஒருவன் மாட்டு ஒழுக்கமினமை வெளிப்படுதலின்
‘ கூறாத தேர்ச்சியின் ’ என்றார்.

‘ ஒழுக்க முடையவர்க் கொல்லாவே தீய
வழுக்கியும் வாயாற் சொல்ல ’ (குறள்-கங்கு.)
என்றிருத்தல் காண்க.

கூறாத - காரியத்தின்கண் வந்த பெயரெச்சமாம்.

நூ. கயவரைக் கைகழிந்து வாழ்தல் வினிது
உயர்வு உள்ளி புகழ்ம பிறத்தல் வினிதே
யெளிய ரிவரென்று இகழ்தல்
யொளியாட வாழ்தல் வினிது

(பழைய உரை) சீதாயினாரைக் கைகடந்து
வாழ்தல் இனிது ; உயர்ந்த செய்கைகளை நினைந்து
ஊக்கமெழுதல் இனிது ; எளிய ரிவரென்று இகழ்தல்
பேசாராகிப் புகழ்பட வாழ்தல் இனிது எ - று

(பதவுரை.) கயவரை - கீழ் மக்களை, கைகழிந்து-
நீங்கி, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,—; உயர்வு உள்ளி ,
(தான் மேன் மேல்) உயர்தலை நினைத்து, ஊக்கம் பிறத்தல் -

(ஒருவற்கு) மனவெழுச்சி யுண்டாதல், இனிது,—; எளியர் இவர் என்று - இவர் வறியரென்று, இகழ்ந்து உரையா ராகி - அவமதித்து இழிவுசொல்லாராகி, ஒளிபட வாழ்தல் புகழுண்டாக வாழ்வது, இனிது,—.

‘கை யிகந்து’ என்பது உம் பாடம்; ‘கயவரைக் கையிகந்து வாழ்தல்’ என்றார் பிறரும்.

‘மனத்தான் மறுவில ரேஷந் தாஞ்சேர்ந்த

வினத்தா லிகடிப் படுவர்’

(நாலடி-கஅ௦.)

ஆகலின, ‘கயவரைக் கைசழிந்து வாழ்த லினிதே’ என்றார்.

தன்னை ‘நீ’லயிலும், மேன்மே லுயர்த்து நிறுப்பா னும்’ தானையாமாகலின், அது செய்தற்கு மனங்கிளர்தல் நன்றென்பார் ‘உயர்வுள்ளி யூக்கம் பிறத்த லினிதே’ என்றார். இனி, ‘உயர்வுள்ளி’ என்பதற்குத் ‘தான் இருக்கும் உயர்ந்த பதவியை நீனைத்து’ எனவும், ‘உயர்ந்த செய்கை களை நீனைத்து’ எனவும் பொருள் கூறுப. ஒளிபட வாழ்தல் ஈண்டு அதற்குக் காரணமாய ஈதலை யுணர்த்தி நின்றது; என்னை? ‘ஈத லிசைபட வாழ்தல்’ என்றிருத்தலி னென்க. எனவே, ‘இகழ்ந்துரையாராகி, யொளிபட வாழ்தல்’ என்ப தற்கு ‘நன்கு மதித்து இனியவை கூறி ஈதல்’ என்பது பொருளாயிற்று.

‘இகழ்ந்தெள்ளா தீவாரைக் காணின் மகிழ்ந்துள்ள

முள்ளு ஞுடிப்ப துடைத்து’

(குறள்-க௦௫௭.)

என்றார் திருக்குறையாசிரியரும்.

நக. நன்றிப் பயன்றுக் கி வாழ்த னனியினிதே

மன்றக் கொடும்பா றையாத மாண்பினிதே

யன்றறிவா ரியாசென் றடைக்கலம் வெளவாத

நன்றியி னன்கினிய தில்.

(பழைய உரை.) ஒருவன் செய்த நன்றியைப் பயன்றுக்கி வாழ்தல் மிக வினிது; மன்றத்தின்க ணின்று வழக்கழிவு சொல்லாமை மிகவினிது; அடைக் கலம் வைத்தவன்று அறிவார் யார் என்றுசொல்லி அதனை வெளவாத நன்றியே போல மிகவு மினிய தில்லை ா - று.

(புதுவுரை.) நன்றி பயன் - (ஒருவன் செய்த) நன்றி யின் பயனை, தூக்கி-கருதி, வாழ்தல் - வாழ்வது, இனிது,-; மன்றம் கொடும்பாடு உரையாத—நியாய சபையின்கண் ஓரஞ் சொல்லாத, மாண்பு—மாட்சிமை,இனிது,—; அன்று- (தன் கண் வைத்த) அந்நான், அறிவார் யார் என்று - அறிவா ரொருவருமில்லென்று, அடைக்கலம்—அடைக்கலப் பொ ருளை, வெளவாத - அபகரியாத, நன்றியின் - நன்மையினும், நன்கு இனியது - மிக வினியது, இல் - பிறிதொன்றில்லை.

‘செய்தி கொன்றோர்க் குய்தி யில்லென

வறம் பாடிற்றே யாயிழை கணவ (புறம்-௩௪.)

என்றிருத்தலின், ‘நன்றிப் பயன்றுக்கி வாழ்த னனியினிதோ என்றார்.

‘மன்றம்’ என்புழி அத்துச்சாரியையும் ஏழனுருபுந் தொக்கன.

‘நன்றிப் பயன்றுக்கா நாணிலியுஞ் சான்றோர்முன்

மனறிற் கொடும்பாடுரைப்பானு-நன்றின்றி

வைத்த வடைக்கலங் கொள்வானு மிம்முவ

ரெச்ச மிழந்துவாழ் வார்’ (திரிகடுகம்-௬௨.)

எனவும்,

‘வேதாளஞ் சேருமே வெள்ளெருக்குப் பூக்குமே

பாதாள மூலி படருமே - மூதேவி’

சென்றிருந்து வாழ்வனே சேடன் குடிபுகுமே
மன்றோரஞ் சொன்னார் மனை' (நல்வழி-உரு.)

எனவும் பிறருங் கூறிய வாற்றான், மன்றக் கொடும்பா றெர
யாத மாண்பினிதே' என்றார்.

சான் திலதென அடைக்கலப் பொருளை அபகரிப்பின்
தெய்வங் கண்டு ஒறுத்தலின் ' அன்றறிவா ரியாரென் றடைக்
கலம் வெளவாத, நன்றியி னன்கினிய தில்' என்றார்.

தெய்வங் காணு மென்பதனை,

' வஞ்சித் தொழுகு மதியிலிகா ளியாவரையும்
வஞ்சித்தோ மென்று மகிழ்ந்மின் - வஞ்சித்த
வெங்கு முளனொருவன் காணுங்கொ லென்றஞ்சி
யங்கங் குலைவ தறிவு. (நீதிநெறிவிளக்கம்-கூச.)

என்பதானும்;

அடைக்கலப்பொருளை அபகரிப்பிற் பெருந்துண்பம்
விளையு மென்பதனை,

' அடைக்கலம் வெளவாத லின்னாவாங் கின்னா
அடக்க வடங்காதார் சொல்' (இன்னா-சக.)

என்பதானுந் தேர்க.

ரு.உ. அடைந்தார் துயர்கூரா வாற்ற வினிதே
கடன்கொண்டுஞ் ரெய்வன செய்த வினிதே
சிறந்தமைந்த கேள்விய ராயினு மாராய்ந்
தறிந்துரைத்த லாற்ற வினிது.

(பழைய உரை.) தம்மை யடைந்தான் துயர்
கூராதவாறு ஆற்றல் இனிது; தணிசு கொண்டா
யினுஞ் செய்யத் தகுவன செய்தல் இனிது; மிக

சச இனியவை நாற்பது

வடைந்த கேள்வியராயினும் ஆராய்ந்தறிந்தே ஒன்றைச் சொல்லுதல் இனிது - ா - று.

(பதவுரை.) அடைந்தார் - (தம்பால்) அடைக்கலம் புக்கார், துயர் கூரா - துன்ப மிக்கடையாது, ஆற்றல் - செய்வது, இனிது,—; கடன் கொண்டும் - கடன் வாங்கியும், செய்வன - செய்யத்தக்கவற்றை, செய்தல் - செய்வது, இனிது,—; சிறந்து அமைந்த - மிக்கு நிறைந்த, கேள்வியர் ஆயினும் - நூற்கேள்வியை யுடையரானாலும், ஆராய்ந்து அறிந்து - ஆராய்ந்தறிந்தே, உரைத்தல்-(ஒன்றைச்) சொல்லுதல், ஆற்ற இனிது - மிக வினிது.

‘நடுக்குற்றுத் தற்சேர்ந்தார் துன்பந் துடையார்’ என்றார் பிறரும்.

சாணாகத ரக்ஷணஞ் செய்தல் பேரறமென்பார் ‘அடைந்தார் துயர்கூரா வாற்ற லினிதே’ என்றார். காகாசர சாணாகதி, சுக்ரீவ சாணாகதி, விபீஷண சாணாகதி முதலிய பல சாணாகதிகளைப் பற்றிக் கூறுதலின் ஒரு சாரார் இராமாயணமென்னும் இதிகாசமுற்றுஞ் சாணாகத சாத்திர மென்பதூஉந் தெரிந்து கொள்க.

கூரா - கூராது என்னும் வினையெச்சம் கடைக்குறைந்து நின்றது. இனி, அதனை ஈறுகெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்ச மெனவும், எதிர்மறை வினையாலணந்த பெயரெனவுங் கொண்டு பொருளுரைப்பாரு முளர்.

செய்யத்தக்கவாவன வருணத்திற்கும் நிலைக்கும் இன்றியமையாதவும் கடமையாயவும் பெரும்பயனுடையவும் பின் இன்பம் பயப்பவும் முதலாயின.

‘கடன் கொண்டும்’ என்புழி உம்மை இழிவு சிறப்ப.

‘அரியகற் றுசற்றார் கண்ணுந் தெரியுங்கா

லின்மை யரிதே வெளிது’

(குறள்-௫௦௩.)

என்றவாறு கல்வி கேள்விகளின் மிக்கார் மாட்டும்
ஒரோவழி அறியாமை யுளதாகலின், 'சிறந்தமைந்த
கேள்விய ராயினு மாராய்ந், தறிந்துரைத்த லாற்ற வினிது'
என்றார்.

நூ. கற்றறிந்தார் கூறுங் கருமப் பொருளினிதே [தே
பற்றமையா வேந்தன் கீழ் வாழாமை முன்னினி
தெற்றென வின்றித் தெளிந்தாரைத் தீங்குக்காப்
பத்திமையிற் பாங்குனிய தில்.

(பழைய உரை.) நூல்களைக் கற்றுணர்ந்தார்
சொல்லுங் கருமப்பொருள் இனிது ; பற்றுக்கோடா
யமையாத வேந்தன் கீழ் வாழாமை மிகவும இனிது ;
தன்மையின்றியே எளியாராய்த தம்மைத் தேறி
யடைந்தாரைத் தீங்கு செய்யாத காதலினன்றாக
இனியதில்லை எ - று.

(பதவுரை.) கற்று அறிந்தார் - (நூல்களைக்) கற்று
(அவற்றின் பொருளை) உணர்ந்தவர், கூறும் - சொல்லு
கின்ற, 'கருமப்பொருள் - காரியத்தினது பயன், இனிது,—;
பற்று அமையா - (குடிசண்மாட்டு) அன்பு வையாத, வேந்தன்
கீழ் - அரசன் கீழ், வாழாமை - வாழா திருத்தல், முன்
இனிது - மிக வினிது; தெற்றெனவு இன்றி - ஆராய்தலில்
லாது, தெளிந்தாரை - (தன் கண்) வினையை வைத்தார்க்கு,
தீங்கு ஊக்கா - கெடுதி செய்யாத, பத்திமையின் - அன்
புடைமையினும், பாங்கு இனியது - நன்றாக வினியது, இவ்-
இல்லை.

கூறுங்கால் இனிதன் மெனினும், பயன் இனிதென்
பார் 'கருமப்பொருளினிதே' என்றார்.

அரசற்குக் குடிகண்மாட் டன் பில்லையாயின், குறை நீக்
கலும் முறை செய்கலும் இலவாகலின், 'பற்றமையா வேந்
தன் கீழ் வாழாமை முன்னினிதே' என்றார்.

அரசன் ஒருவன் பிறப்புக் குணம் அறிவு என்பன
வற்றையும் செயலையும் காட்சி, கருத்து, ஆகமமென்னும்
அளவைகளான் ஆராயாது அவன்கண் வினையை வைப்பின்,
அவன் அன்புடைய னல்லாக்கால் கெடுதி செய்த லெளிதாக
லின், 'தெற்றென வின்றித் தெளிந்தாரைத் தீங்குக்காப்,
பத்திமையிற் பாங்கினிய தில்'

என்றார். 'ஊக்காப்பத்திமை' என்புழிப் பெயரெச்சங்
காரியத்தின்கண் வந்த தென்க.

௩௪. ஊர்முனியா செய்தொழுகு முக்க மிகவினிதே
தானே மடிந்திராத் தாளாண்மை முன்னினிதே
வாண்மயங்கு மண்டமருண் மாறாத மாமன்னர்
தானே தடுத்த லினிது.

(பழைய உரை.) தானிருக்குமார் வெறுக்கத்
தகாத செயல்களைச் செய்யும் உறுதி மிகவு மினிது;
தானே மடிந்திராத முயற்சி மிகவு மினிது; வாண்
மிடைந்து மண்டிய வமருள் மீளாத லுக்கத்தினையுடைய
மன்னரது தானையை ஒருவன் விலக்குதல் இனிது
எ - று.

(பதவுரை.) ஊர் முனியா - ஊரார் வெறுக்காதன
வற்றை, செய்து ஒழுகும் - செய்து வருகின்ற, ஊக்கம் -
பெருமை, மிக இனிது,—; தானே - (தலைவனாகிய)
தானே, மடிந்திரா - (ஒரோவழித் தாமத குணத்தான்

யாவாக்கும் வருகின்ற சோம்பலின்கண்) வீழ்ந்திராது,
தான் ஆண்மை - முயற்சியை யாளுநதன்மை, முன இனிது-
மிக வினிது ; வாள மயக்கும் - வாட்கள் (நெருக்கத
தான ஒன்றோ டொன்று) கலககினற, மண்டு அமுருள -
மிகக போரில, மாறா - மீளாத, மன்னா - பெருமையுடைய
அரசர்களது, தூணை - சேனைகள் (பொருதலை), தடுத்தல்-
(ஒராசன) விலக்குதல், இனிது,—.

முனிதல - வெறுத்தல், ஊர முனிதல - ஒரு படித்தாய
எல்லாரும் வெறுத்தல்.

‘கடலி னஞ்சமு துண்டவா கைவிட்டா
உடலி னாகிடந் தூர முனி பண்டமே’

(தேவாரம்.)

என்ற விடத்தும் ‘ஊர முனி பண்டம்’ என்றிருத்தல்
கண்டுகொள்க.

‘தானே’ எனபுழி ஏகாரம் சிறப்பு.

எத்துணை யூகக முடையாக்குந் தாமத குணத்தான மடி
வருதலியலபெனினும் அஃது அங்ஙனம் வருதுழி அதன
கண்வீழாது, முயற்சியிற றலை நிறறவ நனநெனபா ‘தானே
மடிந்திராத தாளாண்மை முன்னினிதே’ என்றார.

நடு எல்லிப பொழுது வழங்காமை முன்னினிதே[தே
சொல்லுங்காற சோவின் றிச சொல்லுதன் மாண்பினி
புலலிக கொளினும் பொருளல்லார தங்கேண்மை
கொள்ளா விடுத வினிது

(பழைய உரை.) இரவின்கண் வழி போகாமை
மிக வினிது ; ஆன்றைச் சொல்லும் பொழுது சோர்வு
படாமற சொல்லுதன் மாண்பு இனிது ; வலியத தாங்

சஅ இனியவை நாற்பது

கள் வந்து பொருந்தி நட்புக்கொளினும் ஒருபொருளாக மதிக்கப்படாதார் கேண்மைபக் கொள்ளாதே நீக்குதல் இனிது எ - று.

(பதவுரை) எல்லி பொழுது - இரவின்கண், வழங்காமை - வழி நடவாமை, முன் இனிது - மிக வினிது; சொல்லுங்கால் - (பலஉற்றைச்) சொல்லு மிடத்து, சோர்வு இன்றி - (ஒன்றினும்) மறதியின்றி, சொல்லுதல் - சொல்லுதல் - சொல்வதன், மாண்பு - மாட்சிமை, இனிது,—; புல்லி கொளினும்— (வலியத் தாங்கள் வந்து) பொருந்தி நட்புக் கொள்ளினும், பொருள் அல்லார் - ஒரு பொருளாக மதிக்கப்படாதாருடைய, கேண்மை - நட்பினை, கொள்ளாவிடுதல் - கொள்ளாது நீக்குதல், இனிது,—.

விடப்பூச்சிகள் முதலியன சரித்தலானும், பணி முதலியன நோய் செய்தலானும், 'எல்லிப் பொழுது வழங்காமை முன்னினிதே' என்றா.

சோர்வு - குற்றமாயின்; சொற்குற்றம், பொருட்குற்றம் உள்ளிட்டன வென்க.

பொருளல்லார் - அறிவிலார் இழிகுலத்தார் என்பர் பரிமேலழகர்.

நக. ஒற்றினு நெற்றிப் பொருடெரிதன் முன்னினிதே முற்றான் நெறிந்து முறைசெய்தன் முன்னினிதே பற்றிலனாய்ப் , பல்லுயிர்க்கும் பாத்துற்றுப் பாங் வெற்றிவேல் வேந்தர்க் கினிது. [கறிதல்

(பழைய உரை.) ஒற்றராலே புறம்புள்ள செய்கைகளை ஒற்றுவித்தாராயு மாட்சி மன்னர்க் கினிது; செய்வதற்கு முன்னே ஆராய்ந்து முறைசெய்தன் மிக

வும் இனிது; ஒருவர்க்குப் பற்றிலனாய் எல்லாவயிற்கு
கூடப் பரிவுற்று நன்மை யறிதல் வென்றியையுடைய
வேந்தர்க்கு இனிது - அ - று. வெற்றல்--வென்றி.

(பதவுரை.) வெற்றிலேவல் - வெற்றியைத் தருகின்ற
வேலையுடைய, வேந்தற்கு - அரசனுக்கு, ஒற்றினால் - ஒற்ற
ராலே, ஒற்றி - (எல்லார்கண்ணும் நிகழ்வனவற்றை) ஒற்று
வித்து, பொருள் தெரிதல் - (அவற்றின்) பயனை ஆராய்
தலின், மாண்பு - பெருமை, இனிது,--; முன் தான் தெரி
ந்து - தான் (குற்றத்தை) முன்னர் ஆராய்ந்து, முறை செய்
தல் - தண்டஞ் செய்தல், முன் இனிது - மிக வினிது;
பற்று இலனாய் - (ஒருவர்க்குப்) பற்றிலனாய், பல் உயிர்க்கும்-
எல்லார்க்கும், பாத்து - (அப் பற்றினைப்) பகுத்து, பாங்கு
உற்று அறிதல் - எல்லாரிடத்தும் (தானும்) சென்று (குற்ற
முளவாயின்) அறிதல், இனிது,--.

‘ஒற்றினு னொற்றிப் பொருடெரியா மன்னவன்
கொற்றங் கொளக்கிடந்த தில்’ (குறள்-இடஅ.)

என்றிருத்தலின், ‘ஒற்றினு னொற்றிப் பொருடெரிதன்
மாண்பினிதே’ என்றார். ஒற்றி-பிறவினைப் பொருளின் வந்த
தன்வினை; இதனை ‘அந்தர்ப்பாவிதணிச்’ என்ப வடநூலார்.
‘முற்றான் மெரிந்து முறைசெய்தன் முன்னினிதே’
என்றது, தன் கீழ் வாழ்வார் குற்றஞ் செய்தால் அக் குற்றத்
தைத் தான் முன்னர் ஆராயாத அரசற்கு அக் குற்றத்திற்குச்
சொல்லிய தண்டத்தை நூலாரோடும் ஆராய்ந்து அத
னைவிற்றாகச் செய்தல் கடாமை யினைக்.

‘ஒற்றிற் மெரியா சிறைப்புறத் தோர்துமெனப்
பொற்றோடு னெனயாத் தெரிதத்துங் - குற்ற
மறிவரிதென் மஞ்சவதே செங்கோன்மை சென்று
முறையிடினுங் கோமை யன்று’ (கீரிசொறி - உஉ.)

௫௦ இனியவை நாற்பது

என்றிருத்தலின், 'உற்றுப் பாங்கறிதல்' என்ற ரொன்க.
'வெற்றிவேல்' என்பது கருத்துடையடை; இம்முன்றை
யுஞ் செய்யானாயின் அவற்கு வேல் போரின் கண் வெற்றி
யைத் தாராதென்பது கருத்தாகலின்.

'வெற்றல் வேல்' என்பது பாடாந்தாம். (௩௬)

௩௭. அவ்வித் தழுக்கா ஹரையாமை முன்னினித
செவ்வியனாய்ச் செற்றுச் சினங்கடிந்து வாழ்வினிதே
கவ்வித்தாங் கொண்டுதாங் கண்டது கா முற்று
வவ்வார் விடுத வினிது.

(பழைய உரை.) மன்னர் மனக்கோட்டஞ் செய்து
அழுக்காறு சொல்லாமை மிக வினிது; தன் மனஞ்
செவ்வியனாய்ச் சினத்தை வெகுண்டு நீக்கியொழுகுதல்
இனிது; யாப்புறக்கொண்டு தாங்கண்ட பொருளைக்
காதலித்து வெளவாதொழித னன்று எ - று

(பதவுரை.) அவ்வித்து - மனக்கோட்டஞ் செய்து,
அழுக்காறு உரையாமை - பொருமைச் சொற்களைச் சொல்
லாமை, முன் இனிது - மிக வினிது; செவ்வியனாய் -
மனக்கோட்ட மிலனாய், சினம் செற்று கடிந்து - கோபத்
தைப் பகைத்து நீக்கி, வாழ்வு - வாழ்வது, இனிது, —; கவ்விக்
கொண்டு - மனம் அழுந்தி நிற்ப, தாம் கண்டது - தாங்கள்
கண்ட பொருளை, காமுற்று - (பெற) விரும்பி, வவ்வார் -
(சமயங் கண்டு) அபகரியாதவராய், விடுதல் - (அதனை மறந்து)
விடுதல், இனிது, —.

'அழுக்கா நெனவொரு பாலி திருச்செற்றுத்
தீயுழி யுய்த்து விடும்' (குறள்-௧௬௮.)

மூலமும் உரையும்

இக

ஆகலின், 'அழுக்கா றுரையாமை முன்னினிதே' எனவும்;

'சினமென்னுஞ் சேர்ந்தாரைக் கொல்லி யினமென்னு
மேமப் புணையைச் சுடும்' (குறள்-௩௦௬.)

ஆகலின், 'செற்றுச் சினங்கடிந்து வாழ்வினிதே' எனவும்;

'நடுவின்றி நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக்
குற்றமு மாங்கே தரும்' (குறள்-௧௭௧.)

ஆகலின், 'கவலித்தாங் கொண்டுதாங் கண்டது காழுற்று,
வவவரா லிடுதலினிது' எனவும் கூறினார். 'கவலித்தாங்
கொண்டு' என்புழிக் 'கொண்டு' எச்சத்திரி பென்க.

தாம் - அசை.

(௩௭)

௩௮ இளமையாய் முடிபென றுணாத லினிதே
கிளைஞர்மாட்ட ச்சின்மை கேட்ட லினிதே
தடமென் பணைதிநாட்ட ளிரிய லார
விடமென் றுணாத லினிது.

(பாடிய உரை) தபககுள்ள இளமையாய் மூப்
பாகக் கருதி மகிழாம இனிது ; நடமாட்டி அஞ்
சத்தகும் துன்பமில்லாமை கேட்டல இனிது ; மெல்லி
யதாம்ப் பெருதத தோளையுடைய தாரியலார நஞ்
சென்று கருதல இனிது எ - று.

கிளைஞர்மாட்டச்சின்மை கேட்டல்—நட்டார்மாட்டு
அஞ்சத்தகுந் துன்பமில்லாமை கேட்டல்.

(பதவுரை.) இளமையை - தனக்குள்ள இளைமைப் பருவத்தை, மூப்பு என்று - முதுமைப் பருவமென்று, உணர்தல் - நினைத்தல், இனிது,—; கிளைஞர்மாட்டு - சுற்றத்தாரிடத்தே, அச்ச இன்மை - (அச்சத்திற்குக் காரணமாகிய) துன்பமில்லாச் செய்தி, கேட்டல் - உசாவுதல், இனிது,—; தட - பெரிய, மென்மை - மென்மையாகிய, பனை - மூங்கிலை யொத்த, தோள் - தோள்களையும், தளிரியலாரை - தளிரையொத்த மென்மையுமுடைய மகளிரை, விடம் என்று - நஞ்சென்று, உணர்தல் - நினைத்தல், இனிது,—.

மற்றறிவா நல்வினையை யாமினைய மென்னுது
கைத்துண்டாம் போழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியா
னற்கா யுதிர்தலு முண்டு ' (நாலடி-கக.)

ஆகலின், ' இளமையை மூப்பென் றுணர்த லினிதே ' என்றார்.

' அளவளா வில்லாதான் வாழ்க்கை குளவளாக்
கோடின்றி நீர்நிறைந் தற்று ' (குறள்-௫௩௨.)

ஆகலின், சுற்றத்தைக் கண்டுழி அதன் நன்மை உசாவுதல் நன்றென்பார் ' கிளைஞர் மாட்டச்சின்மை கேட்ட லினிதே ' என்றார். இதற்குப் பிறபொருள் கூறுவாரு முளர். ' அச்சின்மையை, ' கேடமசமாச்சார ' மெனவும் ; ' அச்சின்மை கேட்டலை 'க் ' குலசப்ராசந் ' மெனவுங் கூறுப வடமொழி வானார்.

' தளிரியலாரை, விடமென் றுணர்த லினிது ' என்றமைக் கேற்பப் பிறரும்,

‘அஞ்சனவை வேற்க ணரிவையர்தம் பேராசை
நெஞ்சு புதினொருவர் நீங்குநிலை மைத்தோ
வெஞ்சல்புரி யாதுயிரை யெந்நாளு மீர்ந்திடுமா
னஞ்சமினி தம்மவோர் நாளுநலி யாதே’

(கந்தபுராணம், மார்க்கண்டீய-௨௪.)

‘உண்ணாதே யுயிருண்ணு தொருநஞ்சு
சனகியெனும் பெருநஞ் சுண்ணைக்
கண்ணாலே நோக்கவே பருகியதே
யுயிர்நீயுங் களப்பட்டாயே’ (கம்ப. இராவணன்-௨௨௦)

எனக் கூறியிருத்த லுணர்க.

௩௬. சிற்ற னுடையான் படைக்கல மாண்பினிதே
நட்டா னுடையான் பாகயாண்மை முன்னினிதே
யெத்துணையு மாற்ற னினிதென்ப பால்படுங்
கற்ற வுடையான் விருந்து.

(பழைய உரை.) சிற்ற னுடையான் படைக்கல
முடையனாதல் மாட்சிமைப்பட இனிது ; சுற்றத்தா
ரை யுடையான் தன் பாகவரோடு பொருதல் இனிது ;
பாலையுடைய கற்றாவ யுடையான் விருந்து மிகவு
மினிது எ - று.

(பதவுரை.) சிற்றான் உடையான் - சிற்றாளுடை
யானது, படைக்கலம் - ஆயுதம், மாண்பு இனிது - மாட்சி
மைப்பட இனிது; நட்டார் உடையான் - சுற்றத்தாரை
யுடையானது, பாக ஆண்மை - பாகையை யாளுந் தன்மை,
முன் இனிது - மிக வினிது; பால்படும் - பால் மிகக் கறக்
கும், கன்று ஆ உடையான் - கன்றோடு பொருந்திய பசு
வுடையானது, விருந்து, —, எதுணையும் - எல்லா வகையா
னும், ஆற்ற இனிது - மிக வினிது.

இளம் பருவத்தராகிய வீர ரில்வழிப் படைக்கலத்தாற்
பயனின்மையின், 'சிறுஞாடையான் படைக்கல மாண்
பினிதே' எனவும்; 'தம்பிய ரின்றி மாண்டு கிடப்பனோ
தமையன் மண்மேல்' எனத் தம்பி யொருவன் பரிந்தவாறு
சுற்றத்தார் யாவரும் பரிந்து துணை செய்தலின், 'நட்டா
ருடையான் பகை யாண்மை முன்னினிதே' எனவும் ;

'திண்ண மிரண்டுள்ளே சிக்க வடக்காமற்
பெண்ணின்பா லொன்றைப் பெருக்காம-லுண்ணுங்கா
லீர்கருக்கி மோர் பெருக்கி நெய்யுருக்கி யுண்பவாதம்
பேருரைக்கிற் போமே பினி' (தேரையர்)

என்றபடி விருந்தைச் சிறப்பிப்பன உருக்கு நெய்யும்,பெருக்கு
மோருமாகலின் 'எத்துணையு மாற்ற வினிதென்ப பால்படுங்,
கற்ற வுடையான் விருந்து' எனவுங் கூறினார்.

ச௦ பிச்சையக் குண்பான் பிளி றுமை முன்னினிதே
துசுகி லிருந்து துயர் கூரா மாண்டினிதே
யுற்றபே ராசை கருதி யறனொரு
மொற்ச மிலாமை யினிது

(பழைய பா) பிச்சையக் குண்பான் வெ து
ளாமை மிக வினிது: ஒதுக்கிருந்து துன்பமுறாத மாட்
சுமை இனிது ; மிக்க வுதியங்கருதி அறததை நீங்கு
மனத்தின்கட் டளர்ச்சி யில்லாமை இனிது எ - று

(பதவரை.) பிச்சை புக்கு - பிச்சைக்குச் சென்று,
உண்பான் - (இரந்து) உண்பவன், பிளிறுமை-கோபியாமை,
முன் இனிது - மிக வினிது; துச்சில் இருந்து - ஒதுக்குக்
குடியிருந்து, துயர் கூரா - துன்ப மிக்கடையாத, மாண்பு

மாட்சிமை, இனிது,—; உற்ற பேர் ஆசை கருதி - மிக்க பேராசையைக் கருத்துட்கொண்டு, அறன் ஒருஉம் - அற வழியினின்று நீங்குதற் கேதுவாகிய, ஒற்கம் - மனத்தளர்ச்சி, இலாமை - இல்லாதிருத்தல், இனிது,—.

‘இரப்பான் வெகுளாமை வேண்டு நிரப்பிடும்பை
தானேயுஞ் சாலுங் கரி’ (குறள் - ௧௦௬௦.)

என்றபடி சுவாஸூக்த வேண்டிய பொழுது பொருளுதவா தென்பதற்குத் தன் வறுமையே சான்றாத லறிந்து இரப்ப வன் வெகுளாமை வேண்டு மென்பார் ‘பிச்சைபுக்குண் பான் பிளிறுமை முன்னினிதே’ என்றார். ஒதுக்குக் குடியிருத்தல் துன்பத்திற் கேதுவாதலே,

‘புக்கி லமைந்தின்று கொல்லோ வுடம்பிணுட்
டுச்சி லிருந்த வுயிர்க்கு’ (குறள் - ௨௪௦.)

என்பதனுணும்,

‘நீங்கருந் துயர்செய் வளிமுதன் மூன்ற
னிலையுளே னவைதுரந் தீடுமுன்
வாங்கிநின் றனிவிட் குறைகுவான் விரும்பி
உந்தன னின்குறிப் பறியேன்’ (சோணசைல—௩.)

என்பதனுணுங் கண்டு கொள்க.

மிக்கப் பேராசை நிரம்பும் வரையிற் பேரிடரும், நிரம் பாதாயிற் பேரிடரும், நிரம்பினும் முடிவிற் பேரிடரும் விளைத்தலின் அதனைக் கருத்துட் கொண்டு,

‘சிறப்பீ னுஞ் செல்வமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு’ (குறள் - ௩௧.)

என்றபடி இம்மையினும் மறுமையினும் இன்பம் பெரிதுந் தந்து அந்தமி லின்பத் தழிவில் வீட்டையுந்தரும் அறத்தைக் கைவிடுத லடாத்தென்பார், ‘உற்ற பேராசை கருதி யற

௬௬ இனியவை நாறபது

‘ஒருஉ மொற்க மிலாமை யினிது’ என்றார். ‘ஒருஉம்’ என்பது காரியத்தின்கண் வந்த பெயரெச்சமாம்.

சக. பத்துக் கொடுத்தும் பதியிருந்து வாழ்வினிதே
வித்துக்குற் றுண்ணு விழுப்ப மிகவினிதே
பற்பல நாளும் பழுதின்றிப் பாங்குடைய
கற்றலிற் காழினிய இல்.

(பழைய உரை.) தானிறக்கும் இறையிற் பத்து
மடங்கிறத்தும் தம் பதியின்கணிருந்து வாழ்தல்
இனிதே ; நன்மையாய் விளைவிற்குக் காரணங்களைச்
சிறைத்துண்ணாத விழுப்பம் மிக வினிது ; பலநாளும்
நன்மையுடைய நூல்களைப் பழுதுபடாமல் கற்றலிற்
காழினியதில்லை எ - று.

(பதவுரை) பத்து கொடுத்தும் - பத்துப் பொருள்
கொடுத்தாயினும், பதி இருந்து - உள்ளூரிலிருந்து, வாழ்வு -
வாழ்தல், இனிது, —; வித்து - விதைக்கென வைத்த தானி
யத்தை, குற்று உண்ணு - குற்றி யுண்ணாத, விழுப்பம் -
சீர்மை, மிக வினிது, —; பற்பல நாளும் - பற்பல நாட்களும்
பழுது இன்றி - பழுது படாது, பாங்கு உடைய - நன்மை
யுடைய நூல்களை, கற்றலின் - கற்பதைப்போல, காழ்
இனியது - மிக வினியது, இல் - (வேறொரு செய்கை)
இல்லை.

‘சில’ என்னும் பொருளிற் ‘பத்து’ என்னுஞ் சொல்லை
வழங்குதலுண்மையை, ‘பத்தூர்புகு கிரந்துண்டு பலபதிகம்
பாடி,’ (தேவாரம்), ‘எண்ணிப்பத் தங்கை யிட்டா லிந்திரன்
மகளு மாங்கே’ (சிந்தாமணி, கனகமாலை—சக.) என்
பவற்றா னறிக.

‘பத்து’ என்பதற்குப் ‘பத்துப்பொருள்’ என்றாரை வகுத்தார் நச்சிஞ்சிக்கியார்.

தன்பாற் குற்றங் கண்டு இனத்தார் கூடிப் பத்துப் பொருள் தண்டம் விதிப்பின் அது கொடாது ஊரைவிட்டுச் செல்லுதலின் அது கொடுத்து ஊரின்கண் வாழ்தலே நன்மையா மென்பார், ‘பத்துக் கொடுத்தும் பதியிருந்து வாழ் வினிதே’ என்றார். சாதிதருமந் தவறினார்க்கு அச் சாதியார் கூடித் தண்டம் விதித்தலும், அத் தண்டஞ் செலுத்தாராயின் நெருப்பு முதலியன வுதவாதும், வண்ணான் நாவிதன் முதலிய ஊர் வேலை யாட்களைக் கட்டுப்படுத்தியும் அவர் அவ் ளுரின் கண் இராதபடி செய்தன் முற்கால வழக் கென்க.

இனி, அரசற்குச் செலுத்தும் உரிய இறைப் பொரு ளொடு பத்துப் பணங் கூட்டிக்கொடுத்தாயினும் உன் னார் வாழ்தலினிது’ எனப் பொருளுரைப்பினு மமையும். ஒன்றிற் குப் பத்தாகத் தாங்கா இறை கொள்ளுதல் கொடுங்கோன் மன்னன் செய்கையாகலானும், கொடுங்கோன் மன்னன் வாழும் நாட்டினுங் கடும்புலி வாழுங் காடு நன்றாகலானும் ‘பத்து’ என்பதற்குப் ‘பதின்மடங்கு இறை’ எனப் பொரு ளுரைத்தல் பொருந்தா தென்க.

வித் தின்றேன் மேல்வினைவு மின்ற மாசலின், வித்துக் குற்றாண்ணு விழுப்ப மிகவினிதே’ என்றார். உடலொடு அழியாது புண்ணிய பாவங்கள் போல உயிரொடு சென்று,

‘ஒருமைக்கட் டாங்கற்ற கல்வி யொருவற்

கெழுமையு மேமாப் புடைத்து’ (குறள்-௩௬௮.)

என்றவாறு, எழுலமயினும் துணைசெய்தலின்,

௬௮ இனியவை நாற்பது

வாழ்நாட்களி ஁ெனன்றேனும் பழுது படாவாறு கற்
பவை கற்க ஁ென்பார் ' பற்பல ஁ாளும் பழுதின்றிப் பாங்
குடைய, கற்றலிற் காழினிய தில் ' ஁ன்ற ஁ென்க.

இனியவை நாற்பது

முற்றிற்று.

அருஞ்சொற்கோவை

சொல்	செய்யுளெண்	சொல்	செய்யுளெண்
அகறல்	கக	கழிதல்	ந 0
அச்சு	ந ௮	காட்சி	அறி
அதர்	கஉ	காழுறுதல்	உ ௫
அந்தணர்	௮	கான்	௫
அமர்பு	க 0	குதர்	கஉ
அவ்வித்தல்	ந ௭	குறுதல்	ச 8
ஆக்கம்	உ ௬	கைக் கொடுத்தல்	உ
ஆக்குதல்	உ 0	கைத்து	கஉ
ஆர்வம்	௬	கொடுமபாடு	ந ௧
ஆற்றுதல்	உ ௬	சமம்	௬
உட்கு	உ ௭	சலவர்	உ ௧
உய்த்தல்	உ (ந)	சயை	உ
உரன்	௬	செற்று	ந ௭
உழத்தல்	க௬	சோர்வு	க௬
ஊக்குதல்	ந ௩	தகையாண்மை	உ ௮
ஊர்தல்	௬	தந்திரம்	க௬
ஊனம்	உ ௮	தவசி	க௬
எஞ்சுதல்	க௬	தாளாண்மை	ந ௩
எல்லி	ந ௫	தானம்	க ௪
ஏர்தல்	உ	திரு	௧௩
ஐவாய்	உ ௬	தீர்தல்	௧௩
ஒல்லும்	உ (ந)	துச்சி	ச 0
ஒற்கம்		தெற்றவும்	உ
ஒற்று		நட் ார்	க௬
கடம்		஁வ	ச
கடிதல்		஁ற	ச
கடிது	௧	யாமை	ந
கடை	க௬	கயாண்மை	ந ௬
கதம்	௧	யங்கம்	க 0
கூயவர்	க 0	படிதல்	உ ௮
கலி஁	௬	பட்டாங்கு	உ 0
கவ்வல்	ந ௭	பணை	ந ௮

அருஞ்சொற்கோவை

சொல்	செய்யுளெண்	சொல்	செய்யுளெண்
பதனுமை	௩௩	மறம	௧௯
பந்தம்	௮	மனை	௧௯
பயம்	௭	மன்று	௧௯
பற்று	௨௭	மன்னுதல்	௨௧
பாங்கு	௩௩, ௨௬, ௩௩	மா	௨௧
பாத்து	௩௬	மராயம்	௬
பாற்படுதல்	௭	மாறுதல்	௩௪
பிளிறுமை	௪	மானிடவர்	௧௪
பீடு	௧௨	முட்டின்மை	௨()
புரிதல்	௨௨	முழுமக்கள்	௧௯
புல்லுதல்	௨௬	முறுவல்	௨
புறங்கூறுதல்	௨()	முனிதல்	௩௪
பெட்டவை	௨௩	வருவாய்	௨௩
பெருவகை	௨௩	வலவைகள்	௭
பேணுதல்	௨௦	வழக்கு	௩
பேது	௬	வறன்	௧௯
பேராசை	௪௦	வாய்ப்பு	௭
பொறை	௨௫	வாழ்தல்	௨௧
மதன்	௧௯	வான்	௧௯
மயங்கல்	௩௪	விடம்	௩௮
மயரிகள்	௧௩, ௨௨	வினை	௧௫
மலர்தலை	௨௧	வெய்துயிர்த்தல்	௧௫

